

NELSON DEMILLE

Lev

FLEET

Nelson DeMille

Lev

NELSON DEMILLE Lev

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2010 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2015

ISBN 978-80-7473-335-2 (PDF)

S láskou mé rodině: Sandy, Lauren, Alexovi a Jamesovi

Poznámka autora

Protiteroristická operační skupina (POS) popsaná v této knize má svůj předobraz ve skutečné Joint Terrorism Task Force, tam, kde to bylo nutné, jsem však využil právo spisovatele odchýlit se od skutečnosti.

Muži a ženy tvořící Joint Terrorism Task Force (JTTF) jsou neúnavní, erudovaní, oddaní své práci a v boji s terorismem na americké půdě stojí v přední linii.

Fungování a postupy Protiteroristické operační skupiny, newyorské policie i dalších pořádkových a výzvědných složek, které v tomto románu vystupují, odpovídají realitě či z ní alespoň vycházejí, některé skutečnosti jsem si nicméně poupravil. Rovněž jsem pozměnil některá fakta a postupy, s nimiž jsem byl obeznámen mezi čtyřma očima.

ČÁST PRVNÍ

New York a New Jersey

Dřepěl jsem takhle na Třetí avenue v terénním chevroletu a čekal, až se budu moci pověsit na chlápka, co se jmenoval Chomejní Čičmán nebo tak nějak a dělal třetího náměstka nebo jinou podržtašku u íránské delegace při OSN. Hodlal jsem si tyhle věci najít v poznámkách, až je budu potřebovat do hlášení, ale jenom tak z hlavy jsem je vysypat fakticky nedokázal.

Co ale z hlavy vysypat dokážu: jmenuju se John Corey a dělám agenta Protiteroristické operační skupiny. Dřív jsem byl u newyorské policie a vyšetřoval tam vraždy, ale pak mě poslali do invalidního důchodu – mám totiž v těle pár děr po kulkách a moje manželka by vám řekla, že jsem mrzák i morálně. Tak jsem vzal místo externisty u federálů, kterým se na boj s terorismem hrne takových prachů, že už nevědí, do čeho by je rozumně nalili.

Pro POS dělají hlavně lidi od FBI. Já mám hlavní stan na Federal Plaza 26, v centru města, a kolegové od federálů, včetně mojí manželky, tam hákují se mnou. Prácička to není marná, někdy člověka docela dobře zabaví, ale makat pro stát, a zvláště teda pro FBI, je někdy řehole.

Když už mluvíme o FBI a řeholi: ten den mě po městě vozila zvláštní agentka Lisa Simsová, která nejspíš pocházela z nějaké Obilné Lhoty v Iowě, čerstvě prolezla akademií a v životě neviděla barák vyšší než obilné silo. Navíc si moc netykala s provozem na Manhattanu. Ale jevila snahu se zlepšit, a proto taky seděla na místě, kde bych měl sedět já.

„Jak dlouho na něj budeme čekat?“ zeptala se mě.
„Dokud nevyjde ven.“
„A co chystá?“
„To jsme právě přijeli zjistit.“
„Ale co na něj máme? Z jakého důvodu ho sledujeme?“
„Rasové předsudky.“
Ticho.

Abych se projevil trochu kolegiálně, dodal jsem:
„Diplomata dělá jen naoko, ve skutečnosti je u iránské vojenské rozvědky. Jak dobře víte, doneslo se nám, že chce, aby na něj dneska od jedné odpoledne čekalo auto s řidičem. Víc toho nemáme.“

„OK.“

Lisa Simsová vypadala, že jí to celkem pálí, a věděla, kdy se přestat vyptávat. Jako například teď. Taky to byla mladá ženská jako lusk, s takovou tou ostře řezanou tvářičkou, a ten den si zrovna vzala ležérní ohoz – džíny, boty na běhání a limetkově zelené tričko, které tak tak že zakrývalo její ploché pouzdro se čtyřicátkou glockem. Taky jsem měl na sobě boty na běhání – jeden nikdy neví, kdy si bude muset zaspřintovat –, džíny, černé tričko a modré sáčko, pod kterým se skrývala moje devítka glock, vysílačka, hřeben a antiperle. Lepší než s sebou tahat kabelku jako slečna Simsová.

Ale abych neodbočoval. Byl pěkný květnový den a velké ozdobné hodiny naproti přes ulici ukazovaly pár minut po čtvrt na čtyři. Už jsme na našeho panáčka čekali přes dvě hodiny.

Íránská mise při OSN sídlí až skoro nahoře v devětatřicetipatrové kancelářské budově kousek od Třetí avenue, mezi 40. a 41. východní. OSN může za to, že na Manhattanu sídlí přes stovku zahraničních delegací a konzulátů, plus jejich zaměstnanci, a ne všechny patří státům, co jsou s námi zadobře. Tím pádem se

tu pořád rojí hromada zlounů, co mizerně předstírají diplomaty a někdo na ně musí dohlížet. Opruz. Měli by OSN přesunout do Iowy. Ale možná bych si neměl stěžovat, díky sledovačkám mám z čeho platit nájem.

Celé operaci jsem ten den šéfoval, což je vždycky záruka úspěchu, a měl jsem pod palcem čtyři pěší agenty a tři další auta: dvě minidodávky Dodge a ještě jeden terénák od Chevroletu. V každém seděl federál a společnost mu dělal člověk od newyorské policie, takže vždycky aspoň jeden z dvojice věděl, co dělá. Pardon, to vyznělo nezdvořile. Jenom abyste věděli, tak do všech aut montujeme komplet policejní vybavení: majáčky pod mřížkou chladiče, sirény, kouřová skla a tak dál. Vevnitř se vozí foťák (digitální pětaticítka Nikon s přibližovacím objektivem), osmimilimetrová kamera Sony, ruční vysílačky, cestovní tiskárna a tak podobně. Všichni máme něco na převlečení, kevlarovou vestu, lítačku, mobil od Nextelu, který zároveň funguje jako obyčejná vysílačka, a když na to dojde, vezeme občas taky pušku se zaměřovačem a další vybavení. Třeba udělátko, co se s ním hledají radioaktivní látky, ale na to se mi nechce ani pomyslet.

Každopádně jsme připravení na všechno. Už od jedenáctého září. Ale znáte to, když si vezmete deštník, ještě to neznamená, že nebude pršet.

Mít techniku na hraní je fajn, ale do výbavy potřebujete hlavně bystrou hlavu a kvér.

Ještě jako policajt jsem byl na sledovačce každou chvíli, takže je to pro mě obnošená vesta, ale zvláštní agentka Simsová se začínala ošívát. „Možná jsme ho prošvihli,“ strchovala se.

„Nemyslím.“

„Třeba změnil plány.“

„To se stává.“

„Určitě nám to udělal naschvál.“

„I to se stává.“

Uplynula další čtvrt hodina. Zvláštní agentka Simsová ji využila tak, že si nastudovala mapu Manhattanu a místní podzemky. „Kde bydlíte?“ zeptala se.

Koukl jsem na mapu a zapíchl do ní prst: „Tady. Na 72. východní.“

Vyhlédla čelním sklem. „To máte odsud kousek.“

„Mám. Mapu Iowy jste si nevzala? Taky byste mi mohla ukázat, kde bydlíte.“

Zasmála se.

Pár minut nato se zeptala: „Co je ten podnik za námi? Au Bon Pain.“

„Taková jakoby kavárna. Řetězcová.“

„Myslíte, že bych si mohla zaběhnout pro muffin?“

Běžecké boty sice měla, ale odpověď zněla ne. A to i přesto, že kdyby si slečna Simsová z teréňáku vystoupila a pan Chomejní Čičmán by vyšel ven a nastoupil do auta, mohl bych se zmocnit volantů a slečnu Simsovou setřást.

„Johne?“

„Totiž...“

Zapraskalo mi ve vysílačce a ozval se hlas jednoho z pěšáků: „Objekt vyšel na dvoranu před budovou, končím a jdu do akce.“

Obrátil jsem se na Simsovou: „Jasně, zaběhněte si tam.“

„Neříkal právě...?“

„Moment.“ Prozkoumal jsem očima plácek, co budovu s iránskými kanceláři odděloval od jejího souseda. Dva moji pěšáci tam sbírali odpadky a starali se, aby New York byl jako obrázek.

Ve vysílačce zase zapraskalo a Popelář č. 1 ohlásil: „Objekt míří východně na Třetí.“

Taky jsem našeho člověka uviděl: přešel dvoranu a zdobeným obloukem s hodinami nvrchu se dostal

na ulici. Dlouhán a hubeňour, na sobě měl parádně střížené kvádří s jemným proužkem. Při sledovačkách dáváme lidem přezdívkou nebo kódová označení, a protože tenhle chlapek měl solidní zoubek a škubal hlavou jako pták, oznámil jsem do vysílačky: „Objekt se od teď jmenuje Kondor.“

Kondor si to štrádoval po chodníku a najednou se k němu přitočil další chlap, kterého si moje předsudky zařadily jako džentlmena blízkovýchodního původu. Nikoho známého mi nepřipomínal, ale Kondor ho zřejmě znal a oba se tvářili, jak jsou ohromně překvapení a jak se rádi vidí. Průhledná habaďůra. Potřásali si rukama a mě hned napadlo, že si něco předali. Ale možná se jenom zdravili. Jistotu nemáte nikdy. Tahle sorta lidí ví, že je pod dozorem, nebo to aspoň tuší, a tak člověka občas zkouší napálit.

Kondor má ale každopádně diplomatickou imunitu a zabásnout ho za to, že si potřásá rukou se svým blízkovýchodním rodákem, nepřichází v úvahu. Navíc jsme teď museli sledovat dalšího člověka.

Kondor a neznámý se rozdělili. Neznámý se dal po Třetí avenú na sever a Kondor lelkoval na místě. Všechno jsme to samozřejmě natáčeli a fotili. Někdo na Federal Plaza 26 pak toho druhého třeba pozná.

„Jednotkám tři a čtyři,“ zavelel jsem do vysílačky. „Sledujete neznámého a zkuste ho identifikovat.“

Potvrdili příjem a slečna Simsová nahlas usoudila: „Myslím, že to nebylo náhodné setkání.“

Odpustil jsem si sarkastickou odpověď a dokonce ani nezvrátil oči v sloup. Místo toho jsem řekl: „Nejspíš máte pravdu.“ Měl jsem před sebou náročný den.

Po chvíli poblíž Kondora zastavil velký šedivý mercedes s diplomatickou značkou – byla modro-žlutá, začínala čtyřmi čísly, pokračovala zkratkou DM, kterou ministerstvo zahraničí kdovíproč označuje Írán, a končila

písmenem D, označujícím diplomata. Tomu bych ještě rozuměl.

Řidič, další Íránec, okamžitě vyskočil a oběhl auto, jako by ho honila izraelská speciální jednotka. Hluboce se uklonil – taky bych to měl svoji řidičku naučit – a otevřel dveře. Kondor se poskládal na zadní sedadlo.

„Kondor je ve voze,“ nahlásil jsem do vysílačky. Popsal jsem typ a barvu auta, přeřikal jeho značku a Jednotka 2 potvrdila příjem. Jednotka 2, to je mimochodem jedna z těch našich minidodávek. Řídí ji můj známý Mel Jacobs, detektiv z výzvědného oddělení newyorské policie. Je to Žid a při vyslýchání arabských podezřelých využívá toho, že umí trochu hebrejsky. Můžou se pominout, ještě navíc když detektiv Jacobs nosí Davidovu hvězdu. Docela sranda to sledovat.

Ale zas odbočuju. Melovi dneska dělá doprovod George Foster, zvláštní agent FBI, se kterým jsem už pracoval a kterého mám v oblibě, protože už ze zkušenosti ví, co jsem za eso.

Mercedes se po Třetí avenue rozjel na sever a zvláštní agentka Simsová se mě zeptala: „Mám ho sledovat?“

„To by byl docela dobrý nápad.“

Zařadila rychlost a už jsme se s naším teréňákem proplétali hustým provozem. Newyorští řidiči se dělí na dobré a mrtvé. Přírodní výběr. Slečna Simsová se mohla buď přizpůsobit, nebo vyhnout. A já seděl na sedadle spolujezdce a čekal, kterou možnost si vybere.

Íránský šofér, kterého jsem tuším sledoval už dřív, řídil dost nevypočitatelně. Těžko říct, jestli proto, aby ho nešlo tak dobře sledovat, nebo prostě proto, že auto moc dobře neovládal. Vypadalo to, jako by doted' jezdil tak maximálně na velbloudovi.

Zvláštní agentka Simsová řídila s bradou na volantu. Svírala ho, až jí bělely klouby, a pravou podrážkou

skákala z brzdy na plyn, jako by trpěla syndromem neklidných nohou.

Mercedes zničehonic uhnul na Padesátou první. Slečna Simsová za ním.

Jednotka 2 pokračovala po Třetí avenue s tím, že potom uhone doleva na Padesátou třetí a pojede s námi rovnoběžně, dokud s jistotou nenahlásím, co přesně mercedes vyvádí. Řadit se za sledovaným autem jako do průvodu je chyba, musíte se trochu rozprostřít.

Mířili jsme teď na západ. Minuli jsme katedrálu svatého Patrika a projeli křižovatku s Pátou avenue. Nahlásil jsem Jednotce 2, že auto před námi pokračuje rovně.

Netušil jsem, kam má Kondor namířeno, ale blížil se k Times Square a k divadelní čtvrti, do které si lidi jako on občas vyrážejí za pravou americkou kulturou, jako jsou stripbary a peepshow. V Pouštistánu holt na něco takového běžně nenarazíte.

Křižovatku se Sedmou avenue stihl mercedes projet na zelenou, ale my ne a zůstali jsme na semaforu stát až čtvrtí v řadě. Ztratil jsem mercedes z očí, jen jsem ještě uviděl, že pokračuje po Padesáté první. Nahodil jsem majáček a sirénu, fronta před námi se stáhla ke straně, slečna Simsová se kolem nich protáhla a na červenou to střihla skrz proud aut mířících na jih po Sedmé avenue.

Za křižovatkou jsem majáček a sirénu vypnul a pokračovali jsme po Padesáté první.

Slečna Simsová po mně loupala pohledem, jako by snad čekala pochvalu, tak jsem zamumlal: „Dobře řídíte.“

Nahlásil jsem naši polohu Jednotce 2 a dodal: „Mám sledovaný vůz na dohled.“

Projížděli jsme čtvrtí jménem Hell's Kitchen, což býval hezoučkový slum, ale pak se tam začali rojit různé frikulíny a šlo to s ním z kopce. Netušil jsem, kde se

Kondor chystá vystoupit, ale jestli hodlal pokračovat na západ, třeba se chtěl dostat na druhý břeh řeky Hudson. „Možná jede do Jersey,“ řekl jsem slečně Simsové.

Přikývla.

Skutečnost je taková, že jsou naše sledovačky v devadesáti procentech případů na nic. Abdul si jen tak vyrazí na projížďku nebo chce odvést naši pozornost od něčeho, co se odehrává jinde. Nebo si jenom procvičuje, jak setřást pronásledovatele.

Ale čas od času se dočkáte a někdo z diplomatů si třeba dá dostaveníčko s nějakým dobře známým padouchem. Sledovačky jsou taky častější než sledování a výsledky, protože pozorováním se o téhle sebrance dozvíme víc, než by nám prozradila z očí do očí. Diplomaty stejně vyslýchat nesmíme, a vykopnout je ze Států kdyžtak musejí chlápci v lukrativnějších platových třídách, než mám já.

Tu a tam ale někoho zatkneme. Jsem v týmu, který vede výsledky, a je to daleko větší sranda než tyhle šašky sledovat. Aspoň pro mě – pro ně už tolik ne.

Náš cíl je samozřejmě zabránit dalšímu jedenáctému září nebo něčemu ještě horšímu. Jenže klid už se drží nějak nápadně dlouho. Od útoku uplynulo přes rok a půl. Máme jen štěstí, nebo si vedeme tak dobře? Jasně je, že strana zla to ještě nezabalila, takže se zkrátka uvidí.

Mercedes si to dál šinul k Dvanácté avenue, která vede podél Hudsonu a vyznačuje hranici civilizovaného území. Nechci New Jersey urážet, ale letos jsem se ještě nenechal přeočkovat proti malárii.

Zavolał jsem Jednotce 2, že jedeme na jih po Dvanácté.

Tyhle končiny jsou samé přístaviště a molo a provoz tu není tak hustý, takže mercedes přidal a slečna Simsová taky nenápadně přišlápla plyn.

Mercedes minul odbočku, která by ho dovedla k ústí Lincolnova tunelu, a pokračoval na jih k dolnímu Manhattanu.

„Kam podle vás jede?“ zeptala se znovu slečna Simsová.

„Možná k nějakému molu. Třeba tam má rande se saúdskou jachtou, která mu veze atomovku.“

„Panenko skákává!“

„Odpusťte si ty sprostárny.“

„Kurva!“

„To už je lepší.“

Valili jsme to po Dvanácté avenue slušnou rychlostí. V zrcátku jsem uviděl Jednotku 2 a vysílačkou jsme si potvrdili, že jsme od sebe na dohled. Íránec už by touhle dobou měl vědět, že na něm někdo visí, jenomže tahle cháska je tak tupá, že v zrcadle nenajde ani vlastní odraz, natož auto pronásledovatelů.

Možná jsem se v úsudku unáhlil, protože řidič náhle zpomalil, slečna Simsová špatně odhadla rychlost a najednou jsme byli k mercedesu moc blízko a nebylo mezi námi jediné auto. Vpravo se na zadních sedadlech rýsovala Kondorova hlava, telefonoval s někým mobilem. Potom mu asi řidič něco pověděl, Kondor se zkroutil v pase, ohlédl se na nás, usmál se a ukázal nám prostředník. Hajzl.

„Promiňte,“ omluvila se slečna Simsová a nechala si mercedes ujet na delší rozestup.

„Musíte sledovat brzdivky,“ poradil jsem jí.

„Budu.“

Když vás při sledovačce zmerčí, není to ještě konec světa. Takhle v autech se to stane přibližně v půlce případů, při sledování pěšourem jsou výsledky lepší.

Naštěstí existuje plán B. Zavolal jsem Jednotce 2 a vysvětlil jí, že jsme se provařili. Slečnu Simsovou jsem nechal ještě přibrzdit, kolegové nás předjeli a vzali sledování na sebe.

Drželi jsme se za nimi na dohled.

Mohl jsem ke sledování přivolat další auto, ale Íránci se nám nesnažili ujet ani nás setřást, tak jsem událostem nechal volný průběh. Rozhodně nehrozilo, že ty dva ztratíme, a kdybych jim pro dnešek zkřížil plány, považoval bych práci za odvedenou.

Dojeli jsme až na jih od West Village a Jednotka 2 nahlásila, že mercedes zahýbá na Západní Houstonskou ulici. „Myslím, že o nás ví,“ prozradil taky Jacobs.

„Tak s ním srovnejte rychlost a vystrčte na něj prostředník.“

„Cože?“

„Udělal na mě fakáče.“

Z vysílačky se ozval smích a pak Jednotka 2 odpověděla: „Objekt zahýbá na nájezd k Hollandovu tunelu.“

„Rozumím.“

Za chvíli jsme na nájezdu byli i my.

Ve směru od West Village se nevybírá mýtné a auta tím pádem hladce proudila do tunelu. Podělil jsem se se slečnou Simsovou o střípek svojí moudrosti: „Autá diplomatů skoro nikdy nemají elektronickou peněženku na mýtné, protože nechtějí, aby se vědělo, kudy jezdí. Takže když musí platit, berou to pruhem s platební budkou. Tím se zdrží, takže když to stříhnete normálně pod mýtnou branou, předjedete je. A to nechcete.“

Přikývla.

Jednotka 2 sjela pod zem. Drželi jsme se za ní.

V dlouhém tunelu se slečna Simsová znovu zeptala: „Kam podle vás jedou?“

Tentokrát jsem odpověď znal. „Do New Jersey.“ A svoji dedukci jsem vysvětlil: „Tam tenhle tunel končí.“

Na moji zenovou průpovídku nijak nereagovala, ale informovala mě: „Íránští diplomaté se nesmějí z Manhattanu vzdálit na víc než čtyřicet kilometrů.“

„Jasně.“ To jsem věděl i bez ní. Asi.

Nic dalšího mi sdělit nechtěla, takže jsme se drželi zásady „mlčeti zlato“. Tunely vedoucí pod vodou z Manhattanu mají samozřejmě naši blízkovýchodní přátelé na čelních místech v seznamu cílů, ale pochyboval jsem, že se Kondor hodlá vyhodit do vzduchu. To by se snad nevyfíkl do takového kvádru. A aby tunel shora zaplavila voda, na to potřebujete plnou dodávku výbušnin. Nebo ne?

Vyjeli jsme z tunelu a moje oči si chvíli zvykaly na denní světlo. Mercedes jsem neviděl, ale Jednotku 2 jsem zmerčil. Ukázal jsem ji slečně Simsové, aby se za ni mohla připojit, a dostali jsme hlášení, že mají mercedes na dohled.

Byli jsme teď v Jersey City. Najeli jsme na Pulaského dálnici, ze které se nám nabídl malebný výhled na tovární komíny chrlící kouř.

„A podle vás jede kam?“ zeptal jsem se slečny Simsové.

Pochopila, že proti ní jen obracím její vlastní otázku, usmála se a odpověděla: „Jak to mám vědět?“

Přiblížili jsme se k mimoúrovňové křižovatce s Interstate 95. „O deset dolarů, že pojede na jih,“ nabídl jsem. „Na newarské letiště.“

„A severně leží co?“

„Severní pól. No tak. Vsadíme se?“

Krátce se zamyslela. „Od začátku to sice bere na jih, ale nevzal si s sebou na letiště zavazadlo. Leda by bylo v kufru.“

„Takže tipujete sever?“

„Ne. Tipuju jih, ale ne letiště. Atlantic City.“

Nechápal jsem, jak k téhle možnosti dospěla, ale odkýval jsem to. „Fajn, deset doláčů.“

„Padesát.“

„Platí.“

Jednotka 2 vysílačkou ohlásila: „Objekt sjel jižní odbočkou na I-95.“

„Rozumím.“ Takže buď letiště, nebo Atlantic City. Je pravda, že do Atlantic City tahle banda jezdívá za hazardem, chlastem a rajdami. Z první ruky samozřejmě nic z toho neznám, ale párkrát jsem do těch končin sledoval různé Abduly.

Jednotku 2 jsem si pořád držel na dohled a ona si zas držela na dohled íránský mercedes. „Objekt minul sjezd na newarské letiště,“ ohlásil Jacobs.

„Klidně mi výhru vyplatte rovnou,“ zaculila se slečna Simsová.

„Možná si chce zajet k Fort Dix. Trochu si tam zašpehovat kolem armádní základny. Je z vojenské rozvědky,“ připomněl jsem jí.

„A ten mercedes se šoférem si vzal proto, aby nevypadal moc nápadně?“

„Mlčel jsem.“

Jeli jsme dál. Na Route 95, které se v tomhle úseku říká New Jersey Turnpike, jsme to vyšponovali až ke sto dvacítce.

„Už překonal tu čtyřicetikilometrovou hranici,“ oznámila mi slečna Simsová.

„Výborně. Chcete ho dál sledovat, nebo ho rovnou zabijete?“

„Jen jsem vás chtěla upozornit.“

„Jak milé.“

Po chvíli jsem nadhodil: „Tak si říkám, že bych měl možná zavolat leteckou podporu.“

Nic neříkala, tak jsem to rozvedl: „Máme vrtulník, co můžeme použít. Usnadní nám to práci.“ Už jsem chtěl přeladit vysílačku, ale slečna Simsová mě zadržela: „Má rezervaci v kasinu Taj Mahal.“

Odtáhl jsem ruku z knoflíku a zeptal se: „Jak to víte?“

„Dostali jsme echo.“

„A kdy jste se mi to chystala říct?“

„Až bych si dojedla muffin.“

Trochu mě vytočila. Trochu dost.

Po pár minutách se mě zeptala: „Tak vy se mnou jako že nemluvíte?“

Měla pravdu, nemluvil jsem s ní. Tudíž jsem zatvrdle mlčet.

„Ale musíme ho tam sledovat, aby se potvrdilo, že do hotelu vážně dojede a zapíše se.“ Ještě mě informovala: „Už tam čeká náš tým, takže až ho seberou, můžeme se otočit a jet zas do města.“

Na to jsem neměl co říct.

„Já z vás těch padesát dolarů tahat nebudu,“ uklidnila mě. „Víte co, zvu vás na drink.“

Nemělo smysl zůstávat nabručený, tak jsem jí poděkoval. Tady vidíte typickou FBI: neřekli by vám ani, že vám hoří rozkrok. A zvláštní agentky typu slečny Simsové a mojí manželky mají všechny vyštudovaná práva. Musím snad říkat víc?

Předal jsem svoje nové informace Jednotce 2, ale poprosil jsem Mela a George, aby normálně pokračovali v akci, protože taky bylo možné, že jsme na omylu a Kondor má namířeno jinam.

„Jak ses o tom hotelu dozvěděl?“ zajímal se Mel.

„Pak ti to povím.“

Jeli jsme dál a slečna Simsová mě požádala: „Budou to tak dvě hodiny cesty. Povězte mi všechno, co o sledovačkách víte. Chci vědět, co jste se za posledních čtyřicet let naučil.“

Tak dlouho svoji práci zase nedělám. Slečna Simsová to taky určitě věděla a jen si chtěla nekorektně rýpnout. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od většiny kolegů vážně měla smysl pro humor, jsem se jí rozhodl předvést týmového ducha, který při spolupráci FBI s newyorskou

policií panuje. „Dobře. Já budu mluvit, vy poslouchejte. Otázky si nechte na konec.“

„Bude pak zkouška?“

„Každý den.“

Přikývla.

Uvelebil jsem se, podělil se s ní o své rozsáhlé znalosti různých postupů sledování a opepřil to historkami a zážitky z praxe, včetně těch, kdy se něco podělalo.

Zločinci, které jsem za svou letitou dráhu sledoval, byli všichni dost natvrdlí, ale když jsem přešel k POS a začal sledovat diplomaty a chlápky podezřelé z terorismu, došlo mi, že jsou natvrdlí o něco míň. Nejsou geniální, to ani náhodou, ale jsou paranoidní – zčásti proto, že jich většina pochází z toho či onoho policejního státu, a tím pádem ví, že se dohledu nevyhne.

Slečna Simsová držela slovo a nepřerušovala mě. Moje historky jí vzaly řeč. Nerad se chvástám, ale mohl jsem se snad chlubení vyhnout, jestli jsem ji měl něco naučit? A jak říkám, nezamlčel jsem ani svoje přešlapy.

Když už mluvíme o přešlapech a chytrých grázlech: za ty tři roky u POS jsem narazil jen na dva geniální padouchy. Jeden byl Američan, druhý Libyjec s masivní pífkou na USA. Kromě toho, že byl chytrák a lump, by se taky dal označit za dokonalý stroj na zabíjení. Tehdy vlastně nešlo ani o žádnou sledovačku, spíš jsme byli jako lovec a štvaná zvěř – a chvílemi jsem pořádně nevěděl, jestli jsem jedno, nebo druhé.

Šťastný konec tohleto naše klání nemělo, a i když by se z toho zážitku třeba dalo vytřískat nějaké ponaučení, celý případ spadl do ranku „přísně tajné“ a s nikým nepovoláním se o něm nesmělo mluvit, takže jsem ho nesměl rozebírat před slečnou Simsovou ani před nikým jiným. Za žádných okolností. Což mi vyhovovalo.

Jednoho dne, o tom jsem nepochyboval, přijde odvetný zápas. Můj soupeř mi ho slíbil.

Asi tři hodiny po tom, co se slečna Simsová na Manhattanu nedočkala muffinu, jsme zabočili ke kasinu Taj Mahal, co ho založil Donald Trump. Uprostřed dlouhé příjezdovky stojí masivní fontána a střecha kasina je samá kupole a minaret, tak si ji Kondor možná spletl s mešitou.

Slečna Simsová měla spojení na náš tým, co už čekal na místě, takže jim předem zavolala, aby se stihli přesunout na recepci. Taky popsala, co má jejich člověk zrovna na sobě, a informovala je: „Objekt dostal kódové označení Kondor.“

Vysílačkou jsem zavolał Jednotce 2, která parkovala kus od vchodu. „Kdyžtak máte padla.“

Mel Jacobs a George Foster se rozhodli, že budou za pracanty a že zůstanou. „Dělejte si, co chcete,“ já na to. „Máte padla.“

Povaha naší práce a celé operační skupiny je taková, že se musíte spoléhat na kolegy a věřit, že nic nepohnoží. Samozřejmě existují nějaká pravidla, ale fungujeme dost neformálně a vyhýbáme se velké části byrokracie, co jenom všechno brzdí. A jestli chcete slyšet můj názor, tak POS výborně funguje hlavně proto, že půlka agentů přišla stejně jako já od newyorské policie, a tudíž se neklepe, aby náhodou neztratila práci. Naše kariéry tady nabraly druhý a možná poslední dech, takže si můžeme zvesela improvizovat a nestarat se, jestli jsme přestřelili. Navíc má POS díky nám někoho, kdo ví, jak to chodí na ulici. Výsledky jsou samozřejmě někdy lepší a někdy horší, ale většinou splníme, co máme.

Řidič mercedesu se rozjel pryč a Kondor zaplul s příručním zavazadlem do kasína. Náš teréňák jsme vzhledem k jeho kompletní výbavě nemohli nechat zaparkovat hotelovou službou, takže jsme ho prostě odstavili poblíž vchodu a zamkli. Mávl jsem odznakem a houkl: „Federální záležitost. Hlídejte auto.“ Kluk, co měl parkování na starosti, ode mě dostal dvacku a kývl: „Jasná věc.“

Vešli jsme do masivní haly z nablýskaného mramoru. Kondora jsem zahlédl u VIP recepce a navíc jsem si všimnul dvou známých chlápků z oddělení zvláštních operací. Koukli na mě a naznačili, že všechno berou na sebe.

Paráda. Čas dát si skleničku.

Nepředpokládal jsem, že si Kondor při naší krátké výměně zdvořilostních gest stihl zapamatovat, jak vypadáme, navíc na tu dálku, takže jsem slečnu Simsovou provedl přímo kolem recepce, kde se hlásil. Samozřejmě věděl, že ho sem někdo sledoval, ale že by se pořád ohlížel, to ne. Sice byl od Třetí avenue dál, než měl nárok, ale tenhle hříšek obvykle necháváme plavat, leda by po nás někdo ve Washingtonu chtěl opak. Diplomati většiny států si můžou po Státech rajzovat, jak se jim zlíbí, ale dejme tomu Kubánci si musí vystačit s New Yorkem a někdo, třeba Íránci, z něj nesmí ujet moc daleko. Být po mém, všichni by žili a hákovali v Iowě. Jde o to, že s Íránem neudržíme diplomatické styky od doby, co nám vpadli na velvyslanectví a udělali si ze zaměstnanců rukojmí, jenže jsou v OSN, takže se jim k nám podařilo nasáčekovat takhle. Díky tomu, že nemáme v Íránu žádné oficiální zastoupení, s nimi ale můžeme ve Státech zametat bez toho, že by se nám doma začali mstít. Což mi připomíná... Počkejte a uvidíte.

Abych neodbočoval: já i slečna Simsová jsme to vzali přes místnost, kam i císař pán chodí pěšky, a pak jsme

pokračovali do kasina. „Dala byste si muffin?“ zeptal jsem se.

„Dlužím vám drink.“

Namířil jsem si to do salónku pyšníciho se jménem Ego (pozdě v noci by víc sedělo Libido). Sedli jsme k baru a slečna Simsová se zeptala: „Už jste tu někdy byl?“

„Možná pracovně.“

Barman, vlastně barmanka s velkýma... očima, se zeptala, co si dáme k pití. Slečna Simsová si objednala bílé víno, já obvyklého Dewara se sodou.

Přítukli jsme si. „Na zdraví,“ usmála se slečna Simsová a zeptala se: „Proč tady zůstáváme?“

„Chceme se ujistit, že Kondor přijel jen za hazardem a nemá s nikým sraz.“

„Máme tu tým,“ připomněla mi. „Navíc si pan K. může zařídit schůzku na pokoji, a jak se o ní asi dozvíme?“

„Chlapi ze zvláštních operací by to zmerčili.“ Přidal jsem radu: „Když se něco schumelí, vyplatí se být u toho. Pohybovat se ve správnou chvíli na správném místě není náhoda.“ Pak jsem si ji proklepl: „Poslouchala jste ty historky, co jsem vám vyprávěl?“

„Hltala jsem každé slovo.“

„A spěcháte snad někam?“

„Ne.“

„Výborně. Tak tady tomu dáme hodinku.“

Měla pravdu, že jsme v kasinu neměli proč zůstávat, ale já potřeboval drink. Navíc jsem měl na Kondora pifku kvůli tomu prostředníku. Zachoval se dost nediplomaticky. Já jsem snad v téhle zemi doma, ne? On je tu jenom na návštěvě. A roli hostitele má na starosti někdo jiný než já.

„Johne? Jak jsem říkala, mrzí mě, že jsem nemohla říct, že jede sem. Chtěli to pojmout jako běžnou sledovačku, aby se z našeho chování nedalo poznat, že víme,

kam míří.“ Ještě doplnila: „Řekli to jenom mně, pro případ, že by se nám ztratil.“

„Aha. Brilantní.“ Netuším, kdo s touhle znamenitou myšlenkou přišel, ale tipoval bych Toma Walshe, zvláštního agenta FBI, který newyorské POS velel. Walsh je něco mezi géniem a idiotem, ta hranice je tenká. Navíc miluje intrikaření a běžná policejní práce není tak úplně jeho parketa. Za mých let u policie by takhle šaráda se zapojováním nepřicházela v úvahu. Ale doba se změnila, já změnil práci a neberu si tyhle věci osobně.

Převedel jsem rozhovor jinam: „Zavolejte chlapům ze zvláštních operací, ať víme, kde se Kondor motá.“

Jak jsem říkal, všichni máme mobily od Nextelu, co mají jedno luxusní vylepšení, totiž že jdou používat jako vysílačky. Slečna Simsová tuhle přepychovou funkci využila, nahlásila jednomu členovi týmu, kde jsme, a poprosila, aby se ozvali, jestli se Kondor vzdálí z pokoje do kasina nebo tak někam.

Různě jsme plkali, hlavně o tom, jak se jí bydlí a pracuje v New Yorku – z osobního hlediska ho moc nemusela, ale z profesního to bylo něco jiného. V hodně ohledech mi Lisa Simsová připomínala Kate Mayfieldovou, moji manželku, se kterou jsem se před třemi lety seznámil v zaměstnání. Pátrali jsme tehdy po tom sviňákovi z Libye, jak jsem ho zmiňoval. Kate je taky z dědiny a přeložení do New Yorku jí nejdřív bylo proti srsti, ale po seznámení se mnou ji myšlenky na stěhování přešly. Až do jedenáctého září. Pak zase začala chtít, aby nás oba přeložili někam pryč z města, nakonec ale setřásla trauma (oba jsme ten den byli přímo na místě), nechala si to všechno projít hlavou a pochopila, že nikam jinam nemůže. Jedině dobře, protože mě z New Yorku nedostanou ani párem volů.

Dal jsem si druhou skleničku, ale slečna Simsová, se kterou jsme mezitím přešli na tykání, si radši objed-

nala sodovku, protože jsem jí oznámil, že bude řídit i zpátky.

Ozvala se jí vysílačka v telefonu, takže ho vzala a poslouchala. Pak do něj řekla: „Dobře, nejspíš si dáme odchod.“ Hovor ukončila a řekla mi: „Kondor sedí sám u rulety.“

„A vyhrává?“

„Neptala jsem se.“ Požádala o účet, zaplatila a společně jsme z Ega odešli.

Namířila si to k hale, ale zadržel jsem ji: „Chci se na toho chlápka podívat zblízka.“

Zaváhala, ale potom se mému profesnímu úsudku podvolila a přikývla.

Přesunuli jsme se do kasina, které bylo velké jak hangár. Lisa se spojila se svým kontaktem ze zvláštních operací a vyptala se, kde máme Kondora hledat. Pak už to byla otázka chvíle: seděl u roztočené rulety a v ruce měl drink.

Do jeho hříšného chování mi nic nebylo (i když si po pravdě řečeno všechno natáčíme pro případ, že by to někdy přišlo vhod), ale nemůžu se zbavit pocitu, že lidi jako on trpí příšernou schízou, totálním rozpolčením osobnosti, zkrátka že mají v hlavě dost zásadní čurbes.

„Vidíš ho?“ pohodila k němu Lisa bradou. „Tamhle sedí. Pojedeme.“

„Jeho duši ovládl šejtán,“ poznamenal jsem.

„Ano, to vidím.“

„Musím ho zachránit.“

„Johne...“

„Nabereme žetony a jdeme hrát bedny.“

„Johne...“

„Neupejpej se.“ Vzal jsem ji za loket a šel si k pokladně vybrat žetony za stovku. Použil jsem svoji pracovní kreditku, aby se účetní měli čemu smát, a namířili jsme

si to k dolarovým forbesům, od kterých bylo Kondorovi vidět na záda.

Posadili jsme se s Lisou vedle sebe, každý ke svému pokerovému automatu, a já se zeptal: „Hraješ na bednách někdy?“

„Ne.“

„Poker umíš?“

„To ano.“

Tak jsem mezi nás těch sto stříbrných rozdělil, stručně Lise vysvětlil, jak na věc, a už jsme mastili poker proti mašinám. Někdo by měl udělat bednu se hrou, co by se jmenovala Lempl. Po pěti prohrách by vás automat nakopal do mezinoží a kompletně vám vyluxoval zbytek žetonů.

Oba jsme si vzali drink od procházející servírky. Já navíc pasivně šlukoval kouř z cigarety, kterou si během krátkého probuzení z kómatu zapálila tlustoška vedle mě.

Chvíli jsme vyhrávali, chvíli zas prohrávali. Lisa se do hry zabrala a malovala si, jak zkasíruje hudrilión dolarů a půjde předčasně na odpočinek. Kondor se zatím s každou otáčkou rulety propadal hlouběji do pekel. Musel jsem ho zachránit.

Zhruba po půl hodině shrábl žetony a vstal. Chvíli bloumal kolem stolů s blackjackem, pak si to rozmyslel a vyrazil někam jinam.

Lisa měla zrovna čtyři krále. Automat zacinkal a vychrtil na ni hromadu žetonů.

„Kondor odchází,“ upozornil jsem ji. „Zůstaňte tady a hrajte u mě na automatu. Zavolejte zvláštním operacím a řekněte jim, že po Kondorovi jdu.“

Rozhlédla se, jako by doteď nevnímala okolí, a odpovíděla: „Fajn...“

Šoural jsem se přes kasino a doufal, že Kondora jeho kroky povedou k výtahům, na pány nebo na čerstvý

vzduch – kamkoli, kde bych ho mohl zlákat na slovíčko o samotě.

Z jeho chůze to vypadalo, že potřebuje vypustit ledviny, a trefa: vážně si to štrádoval k záchodkům. Vyšel jsem za ním na chodbu a uviděl ho, jak mizí ve dveřích s panáčkem. Vyrazil jsem k nim.

Chlapy z jeho party neuvidíte stát u mušle. Zásadně vytahují hadici jenom v soukromí, takže byl Kondor zavřený v kabině.

U mušlí stáli dva chlápci, u umyvadla jeden. Velice tiše a diplomaticky jsem jim ukázal odznak a požádal je, aby se rychle klidili. Jednoho jsem poprosil, jestli by se postavil ke dveřím a nikoho dovnitř nepouštěl.

Všichni se zdekovali. Zůstal jsem stát u umyvadla a zhlížel jsem se v zrcadle. Dveře kabinky se otevřely bez toho, že by se předtím ozvalo spláchnutí. Plná pravda je taková, že si Kondor vlastně vůbec nepotřeboval ulevit.

Otočil jsem se. Loupl po mně očima a bylo jasně vidět, že mě nepoznává. Pak ale přešel do akce. Najednou po mně skočil a nějak se mu povedlo praštit mě rozkrokem do sevřené pěsti. To mě upřímně překvapilo, takže jsem ustoupil. Kondor nasadil další chvat, který spočíval v tom, že klesl na kolena a výhrůžně chroptěl. Oči se mu protáčely jako kola hracího automatu a nakonec se sesunul čelem na podlahu. Zůstal ležet a ztěžka oddechoval, jasná útočná pozice. Nechtěl jsem rozdmýčovat mezinárodní roztržku, tak jsem se rozloučil zdvořilým „Zmrde“ a opustil scénu.

Na chodbě jsem dal hlídačovi rozchod a pak se vrátil do kasina, kde jsem narazil na Lisu s plastovou vaničkou plnou žetonů. „Kdes byl?“ zajímala se.

„Na pánech.“

„Kde je Ko-“

„Čas dát si odchod.“

Cestou do haly se Lisa zeptala: „Co mám udělat s těmi žetony?“

„Odevzdej je v účtárně.“

Vyšli jsme ven a namířili si to k teréňáku.

„Co se stalo?“ nerozuměla Lisa. „Kde je Kondor?“

Samozřejmě, že čím toho věděla méně, tím líp pro ni, takže jsem stručně odpověděl: „Na záchodě.“

„Kdo ho sleduje?“ chtěla vědět. „Nemůže se nám třeba odplížit?“

„Odplížit možná.“

„Johne...“

„Zavolej zvláštním operacím a pověz jim, kde jsme ho viděli naposled.“

Došli jsme k autu a já se dobrovolně přihlásil jako řidič. Podala mi klíče, nastoupili jsme a odjeli.

Zavolala našemu týmu v kasinu a oznámila jim, že je Kondor na záchodcích, už to ale mezitím zjistili bez ní. Chvilí poslouchala, pak hovor ukončila a řekla: „Kondor... tam sebou praštil nebo co.“

„Mokrá podlaha může klouzat.“

Vedl jsem auto pryč z města a na New Jersey Turnpike.

Lisa po chvíli začala vyzvídat: „Ty jsi s ním měl... potyčku?“

„Tak si říkám, jak jsme si vůbec vedli. Kolik těch žetonů vezeš?“

Koukla na vaničku na podlaze. „Myslím, že jsme vyhráli deset dolarů.“

„Za hodinu práce to ujde.“

mlčela, ale potom se osmělila: „Je fakt... že si vzhledem k okolnostem asi rozmyslí, jestli si bude stěžovat.“

Nic jsem jí na to neřekl.

Najeli jsme na dálnici a hrnuli si to k městu, ke kterému jsme to měli něco přes dvě stě kilometrů. Necelé dvě hodinky, stačilo přišlápnout pedál. Slunce už zapadlo a obloha na západě se bleskurychle nořila do tmy.

„A teď jsme jako že na útěku před zákonem?“ zeptala se Lisa.

„Ne. To my jsme zákon.“

„Pravda.“ Potom mi prozradila: „Říkali, že se toho od tebe hodně naučím.“

„Takže jsem legenda?“

„Nikdo ti nebrání si to myslet.“ Potom poznamenala: „Vypadáš na sympatáka a myslí ti to, ale máš taky svoji druhou stránku.“

mlčel jsem.

„Nic nenecháš bez odplaty,“ pokračovala.

„Jestli je to pravda, tak jsem si vybral správnou práci.“

Na to neměla co říct, takže jsme nějakou dobu jeli mlčky.

Ticho přerušila Lisa: „Jestli by ten dnešek chtěl někdo nějak řešit, tak jsem tě měla celou dobu na očích.“

„Nikdo nic řešit nebude,“ ujistil jsem ji. „Ale díky.“

„Někdy mi takovou službu třeba prokážeš zase ty.“

„Jaképak třeba. Určitě.“

Ohlédla se na mě a pak zas stočila pohled dopředu, na temnou silnici venku. „Je to drsná práce,“ zamumlala.

No nepovídejte, paní, pomyslel jsem si a nahlas řekl: „Den ode dne drsnější.“

Přikývla. „Fajn.“

Zastavil jsem u benzínky a Lisa Simsová si konečně dopřála muffin. Já natankoval a oba jsme si koupili kafe do kelímku.

Po cestě jsme se bavili hlavně o bydlení v New Yorku a trochu o tom, jak jsem byl u toho, když Dvojčata dostala zásah. Na člověku se to podepíše. Podepíše se na něm, když vidí umřít tisíce lidí.

Hollandovým tunelem jsme se vrátili na Manhattan a já svoji pasažérku vyložil na Federal Plaza 26, kde měla ještě nějakou práci. „Žetony odevzdat v účtárně,“ připomněl jsem jí.

Pokračoval jsem ke svému bytu na 72. východní. Práh jsem překročil krátce po desáté.

Kate byla doma a sledovala zprávy v deset. „Jak to šlo?“ zajímala se.

„Slušně. Jel do Atlantic City, tak jsme ho sledovali.“

„Dáme drink?“

„Jasně. A jak ses měla ty?“

„Celý den jsem byla zavřená v kanceláři.“

Namíchali jsme si pití, přitukli jsme si, pomuckali se a sedli jsme si ke zprávám.

Čekal jsem na reportáž o tom, jak na záchodcích v Taj Mahalu našli iránského diplomata s vejci vraženými až do krku, ale zřejmě to do zpráv neproniklo.

Vypnuli jsme bednu a povyprávěli si, jak jsme za dnešek přispěli k boji proti terorismu. Když se téma vyčerpalo, připomněla mi Kate, že na víkend jedeme za město. Skákat padákem.

Můj nejoblíbenější námět k hovoru to zrovna nebyl, ale Kate se těšila hrozně.

Kromě toho, že nejsem fanoušek stromů, lesů, medvědů a čehokoli dalšího, co může číhat severně od Bronxu, taky rozhodně nejsem fanoušek vyskakování z letadel. Ne že bych se nějak přehnaně bál výšek nebo smrti, ale nechápu, proč bych měl riskovat pro zábavu. Jako bych rizika už tak neměl dost v práci. A zábavy zrovna tak. Vemte si třeba dnešek.

Ale jsem správný chlap a dobrý manžel, tak s Kate už nějakou dobu chodím skákat. Kate zas – quid pro quo, jak se říká v diplomatických kruzích – vzala na milost chlást a orální sex. A jak nám to klapě.

Vyšel jsem na balkon a z třicátého třetího patra se pokochal pohledem na ostrov Manhattan ubíhající k jihu. Nádherné panorama. Jenom v něm chybí Dvojčata, tak jsem zvedl prsty do věčka a podržel je tam, kde Světové obchodní centrum stávalo. Vítězství a mír.

Já se za života jednoho ani druhého nedočkám, ale snad někdy...

A mezitím, v souladu se slovy Lisy Simsové, se rozjžděla odplata.

ČÁST DRUHÁ

Kalifornie

Asad Chalíl, libyjský terorista cestující na zfalšovaný egyptský pas, spěšně prošel výstupním rukávem, který proudové letadlo společnosti Air France spojoval s druhým terminálem losangeleského mezinárodního letiště.

Let z Káhiry do Paříže proběhl hladce, stejně jako let z Paříže do Los Angeles. V Káhiře byl nástup ještě hladší, dobře situovaní spojenci totiž Asadovi usnadnili průchod egyptskou pasovou kontrolou. V Paříži si dvě hodiny počkal v tranzitní hale a druhou bezpečnostní prohlídkou, která by už mohla představovat problém, tak projít nemusel. A teď byl v Americe. Alepoň téměř.

Spolu s ostatními pasažéry Air France mířil k pasové kontrole. Většina cestujících byli Francouzi, ačkoli velkou část tvořili Chalílovi souvěrci s francouzským občanstvím. Možná ze čtvrtiny seděli v letadle Egyptané, kteří letěli už z Káhiry a na pařížském letišti Charlese de Gaulla s Chalílem čekali na Boeing 777 zajišťující přímý let do Los Angeles. Každopádně mezi ostatními nijak nevyčnívám, říkal si Chalíl. Spojenci z al-Káidy ho navíc ujistili, že ho na zvolené trase nečekají žádné potíže, přinejmenším až do teď, do chvíle, kdy bude s padělanými doklady muset projít americkou pasovou kontrolou. Problémy s celní správou nehrozily, neměl u sebe nic cenného a nepřivážel si nic než svou nenávist k Americe, kterou dokázal snadno skrýt.

V danou chvíli kontrolovali pasy úředníci v deseti kójech. Asad se postavil do řady s ostatními pasažéry.

Pohlédl na hodinky, které si přenastavil na místní čas: 17:40. Rušná hodina, přesně jak s tím plán počítal.

Na sobě měl Asad Chalíl na míru střižený modrý blejzr, světlé kalhoty, drahé mokašiny a tkanou košili s límcem na knoflíčky. Věděl, že v takovém oblečení bude působit jako příslušník vyšší střední třídy, který dost možná navštěvoval ty pravé školy a který není nikomu nebezpečný, nanejvýš svým kamarádům z mokré čtvrti nebo svému finančnímu poradci. Proměnil se v pozápadnělého egyptského turistu jménem Mustafa Hašim, který měl potvrzenou rezervaci v hotelu Beverly Hills. V příručním zavazadle si nesl anglicky psaného průvodce po Los Angeles od nakladatelství Fodor – angličtinu ovládal téměř plynně.

Rozhlédl se po úřednících a doufal, že mezi nimi nenajde Američana nebo Američanku arabského původu. Takoví by mohli představovat problém. Zvlášť kdyby s ním zapředli zdánlivě přátelský rozhovor. „A ve které káhirské čtvrti bydlíte, pane Hašime?“ A pokud by s ním onen přátelský hovor vedli arabsky, mohly by nastat potíže s Asadovým libyjským přízvukem.

Stejně spěšně jako většina ostatních pasažérů přistoupil k nejbližší volné přepážce. Úředník středního věku vyhlížel unuděně a znaveně, ale to neznamenal, že v příštím okamžiku nezbystří. Uchopil Chalílův pas, vízum a celní formulář a zamžoural na ně. Pak pasem zalistoval, zas ho obrátil na stránku s fotografií a porovnal snímek s mužem, který stál před ním. Protože se v takovou chvíli většina lidí usměje, usmál se také Chalíl.

Úředník, o kterém Asad usuzoval, že by mohl být Hispánec, se ho zeptal: „Jaký je účel vaší návštěvy?“

Zabíjet, pomyslel si Chalíl, ale nahlas řekl: „Jsem turista.“

Muž přelétl očima jeho celní formulář. „Budete bydlet v Hiltonu v Beverly Hills?“

„Ne, přímo v hotelu Beverly Hills.“

„Strávíte u nás dva týdny?“

„Přesně tak.“

„A ze Spojených států se přesunete kam?“

Domů nebo do ráje. „Domů,“ odpověděl.

„Máte rezervovaný zpáteční let?“

Měl, ale odletět jím nehodlal. „Ano,“ odpověděl přes-
to.

„Máte v hotelu Beverly Hills zamluvený pokoj?“

Měl, ale věděl, že nemá rezervaci ukazovat, pokud
ho o ni úředník nepožádá. „Ano.“

Muž mu pohlédl do hlubokých tmavých očí a Chalíl poznal, že se v pasovém úředníkovi, který toho už za uplynulá léta hodně viděl a slyšel, rodí semínko pochyb, které se po několikavteřinovém pohledu z očí do očí může rozbíjet. Netečně stál, ani náznakem nedával najevo nervozitu a nepokoušel se předstírat netrpělivost.

Muž obrátil pozornost k počítači. Psal na klávesnici a pohledem se vracel k Chalílovu pasu.

Chalíl čekal. Věděl, že pas samotný vypadá jako pravý. Byl přesně na tu správnou míru opotřebovaný a uvnitř se kromě několika vstupních a výstupních razítek, vesměs z evropských zemí, nacházely i odpovídající údaje z káhirského letiště. Ale informace nebyly pravé. Asadovi spojenci z al-Káidy se sice dobře vyznali v bezpečnostních opatřeních na amerických letištích, bohužel už však nedisponovali natolik dobrými informacemi o tom, jaké údaje, dedukce či podezření může nabídnout počítačová databáze. Jako obvykle záleželo na tom, kdo ji obsluhuje.

Pasový úředník se od monitoru odvrátil, znovu na egyptského turistu pohlédl a krátce zaváhal, než pas otevřel a vtiskl do něj razítko. „Vítejte ve Spojených státech, pane Hašime,“ řekl. „Přeji příjemný pobyt.“

„Děkuji.“

Muž si udělal značku na jeho celní formulář, Chalíl převzal své doklady a vydal se k výdeji zavazadel.

O další krok se tak přiblížil bezpečnostním dveřím, které už viděl za celníci.

Stál a čekal, až se rozběhne pás se zavazadly. Uvědomoval si, že ho ochranka stejně jako ostatní pasažéry z letu Air France sleduje na průmyslové kameře. Právě tady se někdo příležitostně prozradil, protože zapomněl, že je pod dohledem, případně o tom vůbec nevěděl. Chalíl napodobil postoj a prázdný výraz ostatních pasažérů hypnotizujících otvor na začátku pásu.

Musel přiznat, že mu pasová kontrola zrychlila tep, i když sotva znatelně. Překvapilo ho to a podráždilo. Dávno se přece naučil, jak si za každých okolností zachovat klidnou mysl, kterou pak jeho tělo poslouchalo: kůže se nepotila, v ústech mu nevysychalo a svaly ani tvář mu necukaly, nijak neprozrazovaly strach. Svě srdce se ovšem ještě ovládat nenaučil. Kdyby do něj někdo nahlédl, kdyby ho uslyšel, spatřil by všechno, co Chalílova mysl veškerými silami přemáhala. Podivuhodná věc, říkal si Chalíl, a možná nikoli neužitečná: když musím bojovat, zabíjet, hodí se k tomu mít srdce nachystané, jako pistoli s nataženým kohoutkem.

Zazněl pronikavý bzučák, zablikalo červené světlo a pás se dal do pohybu. Netrvalo ani pět minut a Asad za sebou k celnici táhl svou středně velkou tašku na kolečkách.

Mohl si vybrat přepážku i celníka, což mu z hlediska zabezpečení letiště připadalo jako ledabylost. Zvolil přepážku s mladým mužem – žena, zvláště pohledná, nikdy není dobrá volba – a podal mu celní formulář. Úředník do něj nahlédl a zeptal se: „Něco k proclení?“

„Ne.“

Muž zaletěl pohledem k tašce za Chalílem a zeptal se: „Kdybych se podíval dovnitř, našel bych něco, co tam nemá být?“

Asad Chalíl po pravdě odpověděl: „Ne.“

„Žádný hašíš?“ zažertoval mladík.

Chalíl mu úsměv oplatil. „Ne.“

„Děkuji za trpělivost.“

Chalíl šel dál. Od bezpečnostních dveří ho dělilo deset metrů. Věděl, že jestli se ho chystají zadržet, udělají to teď. Zbraň samozřejmě neměl, ale pevně věřil, že existuje jen málo mužů, které by nedokázal zneškodnit nebo odzbrojit, a dveře už měl tak blízko, že by se mu jistě povedlo utéct do přeplněné letištní haly. Možná by nakonec nevyvázl, ale kdyby někomu sebral zbraň, dokázal by rovnou zabít pár členů ochranky a postřílet nějaké pasažéry. Smrti se nebál, bál se dopadení. Představa nepodařené mise ho bytostně děsila.

Několik metrů ode dveří se Chalíl zastavil, pustil držadlo tašky a předstíral, že kontroluje, jestli má v kapse doklady a peněženku. Před vstupem do veřejně přístupných prostor to tak dělala velká část pasažérů. Každý, kdo by Chalíla případně pozoroval, by jasně viděl, že od celních přepážek nijak zvlášť nespěchá. A Chalíl měl zase příležitost zjistit, jestli o něj někdo neprojevuje přílišný zájem. Věděl, že Američané, a zvlášť agenti FBI, málokdy přistupují k předběžnému nebo preventivnímu zadržení a místo toho člověka sledují. Pořád. Zjišťují, s kým se setkává, kde se pohybuje, co dělá. A pak ho po týdnu nebo měsíci zatknou a poděkují mu za spolupráci.

Asad Chalíl prošel bezpečnostními dveřmi do přeplněné letištní haly.

Poblíž dveří stála skupinka lidí čekajících na přátele nebo na příbuzné. Jiná skupinka, tvořená taxikáři,

stála v řadě a držela cedule se jmény očekávaných pasażérů.

Chalíl kolem nich prošel a šipkami se nechal vést ke stanovišti taxislužby. Vyšel z terminálu dvě a zařadil se do krátké fronty čekající u řady postupně najíždějících taxíků. Za pár minut už seděl se zavazadlem ve voze. „Hotel Beverly Hills,“ udal cíl cesty.

Taxík zamířil k výjezdu z letiště a Chalíla maně napadlo, že je dnes velice hezky. Jednou už v Los Angeles byl a podíval se také na sever od města, i tehdy bylo každý den krásně. Proč by tu jinak někdo žil?

„Jste v L.A. poprvé?“ zeptal se řidič.

„Ne.“

„Líbí se vám tady?“

„Hodně se vracím.“

„Pracovně, nebo za zábavou?“

Zabít Chipa Wigginsa by byla zároveň práce i zábava, takže Chalíl odpověděl: „Obojí.“

„Tak vám přeju, ať se dobře zabavíte a vyděláte si balík peněz.“

„Děkuji.“

Chalíl si ze zavazadla vytáhl průvodce. Předstíral, že si v něm čte, a řidič se odmlčel.

Chalíl vzal potají z tašky zrcátko, vložil ho do knihy a přidržel si ji před obličejem. Zkoumal provoz za taxíkem, ale žádného vozidla, které by je pronásledovalo, si při nájezdu na dálnici mířící severně k Beverly Hills nevšiml.

Za necelou půlhodinu zabočili na dlouhou, palmami lemovanou příjezdovou cestu vedoucí k hotelu s růžovou štukovou omítkou stojícímu na vrcholu kopce.

Chalíl po cestě zaznamenal živě bující vegetaci, krásný májový den zdobily tisíce květů. Představoval si, že nějak podobně musela vypadat rajska zahrada. S tím

rozdílem, že zde se nepohyboval jeden had, ale mnoho, a že by zde nahota nikdy nikoho nezahanbila.

Zaplatil řidiči a tašku, nikoli ovšem příruční zavazadlo, si nechal odnést portýrem. Vzkročil do hotelové haly a zapsal se pod svým falešným jménem. Mladá recepční ho ubezpečila, že jsou veškeré hotelové služby předplacené jeho káhirskou společností, takže kreditní karta nebude zapotřebí. Chalíl ji upozornil, že se dnes večer možná na hotel nevrátí a že si nepřeje, aby mu někdo chodil slát, budil ho telefonem nebo mu ráno nosil noviny. Nepřál si nic, pouze soukromí.

Zavedli ho do jeho pokoje v hlavní budově, rozlehlého a prosluněného apartmánu, který z prvního patra shlížel na bazén.

Asad Chalíl vyšel na malý balkon a zahleděl se na muže a ženy, kteří se kolem bazénu rozvalovali a předváděli. Nedokázal porozumět mužům, kteří nechávají své manželky, aby se polonahé ukazovaly ostatním. Nestoudným ženám rozuměl – žena stud odhodí, jakmile dostane příležitost.

Pohled na ně ho vzrušil, a když se ozval zvonek, musel si Asad sundat sako, podržet si ho před tělem a teprve potom otevřít. Ano, to byla další věc, kterou jeho myšlenky ovládaly jen obtížně.

Vešel hotelový zřízenec s jeho taškou a zeptal se, jestli mu ubytování vyhovuje a jestli ještě něco nepotřebuje.

Chalíl ho ujistil, že je se vším spokojený, a po zřízencově odchodu zavěsil na dveře visačku NERUŠIT. Vybálil si, s lahví vody usedl ke stolu a čekal na domluvený telefonát.

Telefon zazvonil a Asad zvedl sluchátko. „Hašim.“

„Tady Ghaffár,“ představil se hlas na opačném konci drátu anglicky. „Máte se dobře?“

„To mám. A jak je vašemu otci?“

„Výtečně, děkuji za optání.“

Tím si vyměnili smluvené poznávací znamení a Chalíl Ghaffárovi řekl: „Pět minut. Mám květinu pro vaši manželku.“

„Jste laskav.“

Chalíl zavěsil a znovu vyšel na balkon. Všiml si, že mnozí z mužů jsou otlí a zároveň mají často po boku mladé ženy. Kolem lehátek a stolků kroužili číšníci se sklenicemi na podnosech. Byla hodina, kdy se podávají koktejly, kdy je čas zastříť si mysl alkoholem. Asad Chalíl zavzpomínal na římské zříceniny v rodné Libyi a představil si tlusté Římány popíjející ve veřejných lázních víno dolévané otrokyněmi. „Prasata,“ pronesl nahlas. „Vykrmená prasata na porážku.“

S květinou, kterou vzal z pokoje, prošel Asad Chalíl halou hotelu Beverly Hills a povšiml si při tom několika dalších Arabů napodobujících oděvem a chováním Američany a Evropany. Věděl, že pro islám představují horší nebezpečí než bezvěrci. Přijdou na řadu jako další a nedočkají se špetky milosti.

Vyšel z haly a portýr se ho zeptal, zda potřebuje taxi. Při svém posledním pobytu před třemi lety si Chalíl všiml, že ve městě nikdo nikam nechodí pěšky. Bez automobilu se neobešel ani přesun na vzdálenost jednoho nebo dvou domovních bloků. Vlastně se divil, že hotel hostům nenabízí odnos k bazénu na nosítkách. Římská prasata.

„Někdo mě vyzvedne,“ odpověděl portýrovi.

„Rozumím, pane.“

Modrý Ford Taurus, který doted' parkoval opodál, popojel ke vchodu a zastavil. Řidič nevystoupil, jen Chalílovi pokynul. Chalíl spěšně nasedl na místo spolujezdce a automobil vyrazil vpřed.

Řidič, kterého znal pod jménem Ghaffár, ho arabsky pozdravil: „Dobré odpoledne.“

Chalíl pozdrav neopětoval.

Řidič stočil vůz na dlouhou příjezdovou cestu a informoval Chalíla: „Zapsal jsem se v Best Western v Santa Barbaře, pod vlastním jménem.“

Chalíl přikývl a zeptal se: „A jak se jmenujete?“

„Faríd Mansúr,“ odpověděl řidič, ale svého pasažéra se na jeho pravé jméno nezeptal.

„A čím se živíte, pane Mansúre?“ zajímal se Chalíl.

„Rozvážím balíky.“

„Výborně. A máte pro mě ty moje?“

„Mám. Nechal jsem je v pokoji, jak mi řekli.“ Pak dodal: „Dva zamčené kufry, ke kterým nemám klíče. Je to tak správně?“

Chalíl přikývl. „Máte i ty další dvě věci, které jsem chtěl?“

„Ano. V kufriu.“

„A karta?“

Mansúr mu plastovou kartu beze slov podal.

Chalíl si ji prohlédl. Z bezpečnostních důvodů na ní stálo jen málo informací. Neuvádělo se na ní ani letiště, kde se dá použít, natož označení zabezpečených dveří, které otevírá. Nebyla potištěná ničím jiným než čísly.

„Kde jste ji sehnal?“ zeptal se Chalíl.

„Po pravdě řečeno jsem ji nesehnal já,“ odpověděl mu Mansúr. „Dal mi ji náš místní společný přítel. Mám vám říct, že je půjčená od jiného přítele, našeho souvěrce, který ji dva dny nebude potřebovat. Pak ale kartu musím našemu společnému příteli vrátit, aby ji původnímu majiteli mohl předat.“ A aby dal jasně najevo, že o věci nic neví, řekl ještě: „Nemám představu, o jaké letiště jde nebo kam se s tou kartou dostanete, ale vy jste předpokládám v obraze.“

„Jak to, že říkáte ‚letiště‘?“

Faríd Mansúr si uvědomil svůj přehmat a pokusil se ho zamaskovat: „Náš společný přítel... možná se o něm zmínil... ale třeba jsem mu špatně rozuměl, nebo –“

„To nevadí.“

„Dobrá.“

Chalíl si kartu zasunul do kapsy.

U ústí příjezdové cesty se Faríd Mansúr zeptal: „Chcete teď do Santa Barbary?“

„Ano.“

Mansúr už stácel volant doprava na Sunset Boulevard, ale Chalíl ho zarazil. „Jedte rovně.“

Mansúr tedy Boulevard přešel a pokračoval po Canon Drive. Ulici lemovala velká soukromá sídla.

Chalíl pohlédl do zpětného zrcátka, ale žádné auto je zřejmě nesledovalo. „Vůz máte z půjčovny, že ano?“

„Ano. Vzal jsem ho na tři dny, podle pokynů.“

„Výborně.“ Takže do pondělí nikomu chybět nebude.

Chalíl se bočním okénkem zahleděl ven a Mansúr poznamenal: „Žijí tu bohatí. Filmové hvězdy a pracovníci ve filmovém průmyslu.“

„Hřích se tu vyplácí,“ komentoval to Chalíl.

Mansúr odvětil, jak se od něj čekalo: „Tady ano. Ale v pekle je třeba splatit daleko vyšší cenu.“

To Chalíl nijak nekomentoval a zeptal se: „Ze které části Libye pocházíte?“

„Z Benghází.“

„A tady jste proč?“

Mansúr zaváhal a pak odpověděl: „Abych vydělal peníze rodičům a tchánovi s tchyní, kteří v Benghází zůstali.“ Spěšně dodal: „Sním o tom, že se do vlasti vrátím.“

„Vrátíte.“

„Nepochybuji o tom.“

„A vaše žena? Je tady s vámi, pane Mansúre?“

„Ano. I naše čtyři děti.“

„Skvěle. A vedete je k víře?“

„Samozřejmě, jak jinak. Máme v mešitě školu, kde studují Korán.“

„Velmi dobře. A ví vaše žena, že budete několik dní mimo domov?“

„Ano.“

Oba muži se odmlčeli a Faríd Mansúr si uvědomil, že je ze svého společníka nervózní. Už se s lidmi jako on setkal v Libyi a příležitostně i v místní mešitě. Věřili

v to, co on, ale odlišným způsobem. A tenhle muž... jeho hlas, jeho vystupování, jeho oči... Ten se lišil i od těch odlišných. Naháněl mu strach.

Faríd Mansúr si nebyl jistý, kudy má jet, ale tušil, že má jeho pasažér obavy, aby je nikdo nesledoval, takže několikrát namátkou zahnul a pokračoval.

Obklopila je ulice sestávající z draze vyhlížejších obchodů. „Rodeo Drive,“ pojmenoval ji Mansúr. „Tady si můžou nákupy dovolit jenom ti nejbohatší.“

Chalíl mlčel.

Na konci obchodní třídy vydal pokyn: „Santa Barbara.“

Mansúr zahnul vpravo na Wilshire Boulevard a zamířil vstříc slunci sklánějícímu se nad obzorem.

Široký bulvár vroubily obchody a vysoké budovy s kanceláři a byty. Provoz byl hustý a pohyboval se pomalu.

„Je tu spousta aut,“ poznamenal Mansúr.

„Vysávají ze země ropu,“ odpověděl Chalíl.

Mansúr usoudil, že nic nezkazí, když se krátce zasměje. „A dobře za ni platí.“

„Ano. Jak dlouho už tu jste?“

Mansúr před odpovědí zaváhal. „Osm let.“ Pak si povzdechl: „Příliš dlouho.“

„Ano, příliš dlouho. Ale byl jste tudíž v Benghází, když ho Američané bombardovali.“

„Byl, na tu noc si vzpomínám. Patnáctého dubna 1986. Byl jsem ještě mladík.“

„Bál jste se?“

„Samozřejmě.“

„Pomočil jste se do kalhot?“

„Co prosím?“

„Já ano.“

Faríd Mansúr nevěděl, co na to říct, takže neřekl nic. Chalíl pokračoval: „Také jsem byl mladík. Žil jsem

v Tripolisu, na základně al-Azízíja. Jedno jejich letadlo přeletělo přímo nad střechou, kde jsem stál, a shodilo bombu. Nic se mi nestalo. Ale pomohl jsem se.“

„Alláh byl milosrdný,“ vymáčkl ze sebe Faríd Mansúr.

„Ano. Ale má matka, dva bratři a dvě sestry tu noc odešli do ráje.“

Mansúr se zhluboka nadechl a tiše řekl: „Kéž věčně dlí ve společnosti andělů.“

„Ano. To budou.“

Nějakou dobu pokračovali mlčky, než se Chalíl zeptal: „Proč mě vezete?“

Faríd Mansúr zvažoval odpověď. Uvést jako svůj důvod službu vlasti nebo víře by zároveň znamenalo přiznat, že ví, že jde o víc než jenom o laskavost prokázanou krajanovi. S výjimkou plastové kartičky se zatím nedopustil ničeho protiprávního, a jestli se k něčemu takovému chystal muž vedle něj, nechtěl o tom nic vědět.

„Pane Mansúre? Na něco jsem se ptal.“

„Já vím, jen... Požádali mě, jestli bych neprokázal laskavost krajanovi, a...“

„Zajímaly se o vás někdy úřady?“

„Ne. Vedu s rodinou spořádaný život.“

„A vaše manželka, co vlastně dělá?“

„To, co každá dobrá žena. Pečuje o domácnost a rodinu.“

„Hezké. Takže přivýdělek by přišel vhod.“

„To ano.“

„Cena benzínu zase stoupla.“

Mansúr si dovolil pousmání a odpověděl: „Přesně tak.“

„Náš společný přítel vám tuším vyplatil tisíc dolarů.“

„Ano.“

„Tu samou částku dostanete i ode mě.“

„Děkuji mnohokrát.“

„A tady máte květinu pro manželku.“ Chalíl hodil helikonii na palubní desku.

„Děkuji vám.“

Mansúr najel na pobřežní silnici směřující na sever k Santa Barbaře. „Ani ne dvě hodiny a jsme v hotelu,“ oznámil pasažérovi.

Chalíl se podíval na hodiny na palubní desce. Bylo přesně půl osmé a slunce zapadalo do vln. Z kopců po pravici shlížely na oceán rozlehlé domy.

„Jedeme vyhlídkovou trasou,“ řekl Faríd Mansúr. „V neděli se můžeme ze Santa Barbary vrátit po dálnici, jestli budete chtít.“

Vyhlídka byla Chalílovi zcela lhostejná a věděl, že se v neděli ani on, ani Faríd Mansúr do Santa Barbary nevrátí. Aby řidiče uklidnil, řekl však: „Je to na vás.“ A dodal: „Jsem ve vašich rukou.“

„Dobře.“

„A my oba jsme v rukou Božích.“

„To máte pravdu.“

Přesně vzato, pomyslel si Chalíl, se Mansúr v rukou Božích ocitne za dvě hodiny. To bude jeho návrat domů.

A co se týkalo Chipa Wiggina, který byl před sedmácti lety mezi piloty bombardujícími Tripolis a možná nesl osobní zodpovědnost za vraždu Chalílovy rodiny, ten se ještě před úsvitem ocitne v pekle.

Potom zbývaly nevyrovnané účty v New Yorku.

Několik mil severně od Santa Barbary zajel Faríd Mansúr do areálu hotelu Best Western, objel budovu k zadnímu traktu a zaparkoval u ní.

Chalíl vystoupil a požádal ho: „Otevřete kufr.“

Mansúr poslechl a Chalíl nahlédl dovnitř. Na dně tam ležel podlouhlý malířský kufřík. Chalíl ho otevřel. Uvnitř se nacházelo těžké páčidlo a řeznická pila. Chalíl se dotkl jejích ostrých zubů a usmál se.

Prudce kufr zabouchl a vyzval Mansúra: „Zamkněte auto.“

Řidič použil dálkové zamykání, Chalíl si od něj vzal klíčky a pokynul mu k hotelu.

Následoval ho k zadnímu vchodu, který Mansúr otevřel magnetickou kartou. Prošli chodbou a Mansúr zůstal stát před pokojem 140, který měl na klice pověšenou cedulku NERUŠIT. Mansúr opět otevřel kartou a ustoupil, aby mohl host vejít první, ale Chalíl ho gestem zahnal dovnitř, vstoupil za ním a zamkl za sebou. Kartu si od Mansúra vzal a uložil ji do kapsy.

Stáli v pěkném dvoulůžkovém pokoji s velkými postelemi. Na jedné ležela dvě zavazadla, černý kufr a černá sportovní taška.

„Kdy jste se zapsal?“ zeptal se Chalíl.

„Ve tři. Na dvě noci. Pokoj se musí vyklidit do pozítří do jedné odpoledne.“

„A ta zavazadla jste přinesl osobně?“

„Ano. Ze stejného místa, kde teď parkujeme.“

Chalíl k posteli se zavazadly přistoupil a z náprsní tašky vytáhl dva klíčky, které dostal v Káhiře.

Otevřel zámeček na tašce a rozepnul zip. Uvnitř našel oblečení na několik dní, většinu místa však zabíraly ostatní pomůcky, které si na svou misi vyžádal.

Faríd Mansúr mezitím přistoupil k oknu a vyhlížel na parkoviště.

Chalíl zapnul zip, tašku zamkl a otevřel kufr. Našel v něm další potřebné vybavení: hotovost, kreditní karty, falešné pasy a doklady, několik map, triedr a mobilní telefon s nabíječkou. V kufru se rovněž nacházel výtisk Koránu.

Další, co uvnitř leželo, byla hygienická taštička. Chalíl ji otevřel a našel smrtónosný arzenál, o který žádal: automatickou pistoli ráže .45 s náhradními zásobníky, ohromný řeznický nůž s dobře nabroušenou čepelí a několik dalších, menších nožů. Také pár kožených rukavic a garotu. A konečně sekáček na led, přesně jak prosil.

Tím se ujistil, že je vše v nejlepším pořádku, a ohlédl se na Mansúrova záda. Potom si natáhl kožené rukavice a vzal z taštičky garotu vyrobenou ze struny od pianu.

„Zatáhněte závěsy,“ nařídil Mansúrovi.

Mansúr poslechl, ale zůstal stát čelem k oknu.

Chalíl k němu přistoupil zezadu a Mansúr řekl: „Prosím vás, pane...“

Chalíl mu rychlým pohybem přehodil drát přes hlavu, zatočil dřevěnou rukojetí a smyčka se stáhla. Mansúr se garotu pokoušel odtáhnout od hrdla, z úst se mu dralo pištění. Chalíl smyčku dál utahoval. Mansúr se zmítal, nakonec se však zřítíl tváří na podlahu. Chalíl ho zalehl a udržoval drát napjatý. Po struně zakousnuté do masa na krku stékala krev.

Mansúr vykopl nohama a jeho tělo se roztrásl. Pak zůstal nehybně ležet.

Chalíl nevstával. Teprve po uplynutí celé jedné minuty smyčku uvolnil a s Mansúrem se rozloučil: „V náručí andělů vystoupíš na nebesa.“

Poklekl vedle mrtvého, vytáhl mu z kapsy peněženku a přetočil ho na záda. Faríd Mansúr na něj zíral nevidoucíma očima a ústa měl otevřená v tichém výkřiku.

Chalíl mu prohledal kapsy a všiml si, že se Mansúr pomohl. Povolil mu i svěrač a v pokoji se vznášel slabý rozčilující pach.

Chalíl osvobodil garotu a mrtvého napůl odvalil, napůl dostrkal pod jedno z dvoulůžek.

Z kufru vytáhl natahovací budík a nastavil ho na půl třetí ráno. Čtyři hodiny odpočinku mu stačily.

Z hygienické taštičky vyndal automatickou pistoli značky Colt. Zkontroloval zásobník, vpravil náboj do komory a zastrčil si zbraň za opasek.

Vytáhl z kufru i Korán, zhasl všechna světla s výjimkou čtecí lampičky a bez svlékání uleh na postel. Otevřel svatou knihu a muži pod postelí přečetl jeden verš: „Ať již jste kdekoliv, Bůh vás všechny přivede.“

Pak přidal ještě několik oblíbených úryvků, zhasl a zavřel oči.

Měl pocit, že něco zaslechl pod postelí, ale možná tam jen unikal plyn z mrtvoly.

Krátce zavzpomínal na svou poslední návštěvu a na to, jak ho okradli o možnost dokonat pomstu na posledním žijícím pilotovi z náletu na Tripolis. Tentokrát Wiggins osudu neunikne, stejně jako ten, kdo Chalíla o jeho odplatu ošidil – John Corey.

A další.

Asad Chalíl neusnul. Stejně jako lev, po kterém dostal jméno, nechal tělo odpočívat a smysly bdít. Připomněl si staré arabské přísloví: „Ve vítězný den není nikdo znavený.“

Budík ho neprobral, Asad byl vzhůru celou dobu. Posloužil ale jako oznámení, že je půl třetí ráno.

Asad Chalíl vstal z postele, odskočil si, napil se vody, odešel z pokoje a ujistil se, že cedulka NERUŠIT zůstala na svém místě. Než Mansúrovo tělo najde uklízeč nebo další host, bude Chalíl z Kalifornie dávno pryč.

Vyšel do chladného, tmavého rána, nasedl do auta a vyjel z parkoviště. Cestou vzal z Mansúrovy náprsní tašky peníze a pak ji spolu s květinou na palubní desce vyhodil do příkopu.

Na silnicích bylo pusto a za necelých deset minut už se Chalíl blížil severovýchodnímu konci letiště v Santa Barbaře, tedy okraji, který ležel v povzdálí od hlavní letištní haly a sloužil soukromým letadlům, charterovým společnostem a nákladní dopravě.

Předem ho varovali před letištní hlídkou, která areál pravidelně kontroluje, ale pokud Chalíl viděl, žádné automobily se za plotem nepohybovaly. Otevřenou branou vjel na dlouhé úzké parkoviště sousedící s několika nízkými budovami, které zadním traktem přiléhaly k odstavné ploše pro letadla. Téměř všude bylo zhasnuto, jen na jedné budově hlásalo světelné znamení CHARTEROVÉ LETY STERLING. Chalíl ji měl v plánu navštívit jako druhou.

Projel kolem několika dalších stavení. Na parkovišti napočítal celkem tři zaparkovaná auta a nikde nezahlédl jediného člověka nebo nastartované vozidlo. Jeho informace zatím odpovídaly skutečnosti. Americká al-Káida se sice mýlila v domněnce, že by byl bez ní

Chalílův záměr neuskutečnitelný, nepopíratelně ho však usnadnila. Asad Chalíl, Lev, už bez cizí pomoci zabíjel nepřátele islámu po celé Evropě a Americe, ale al-Káida se nabídla, že mu s jeho americkou misí pomůže, pokud pro ně v New Yorku vykoná zvláštní úkol. Hodlal jim vyhovět, ale teprve až dokoná svoji pomstu.

Zhruba dvě stě metrů od Charterových letů Sterling svítila cedule ALPHA – LETECKÁ PŘEPRAVA. Společnost, pro kterou pracoval Chip Wiggins. Chalíl kousek od budovy dokonce spatřil tmavý Ford Explorer, stejný, který už v Tripolisu viděl na fotografii. Wiggins, někdejší poručík letectva Spojených států amerických, se podle všeho držel rozpisu a pracoval. Byl pátek a další směnu měl Wiggins naplánovanou až na nedělní noc, skutečnost ale byla taková, že se už po dnešku do zaměstnání nikdy nepodívá.

Chalíl zaparkoval Ford Taurus přímo naproti sídlu společnosti, vedle Wigginsova automobilu. Zhasl světla, vypnul motor, vystoupil a ověřil si, že poznávací značka exploreru skutečně patří Wigginsovu vozu. Otevřel kufr, vytáhl malířský kufřík s páčidlem a řeznickou pilou a jeho popruh si přehodil přes rameno.

Rychle přes parkoviště zamířil k uličce mezi sídlem společnosti Alpha a vedlejší budovou. Ústí uličky, která vedla k odstavné ploše pro letadla, uzavíral bezpečnostní plot s brankou. Chalíl použil přístupovou kartu, kterou dostal od Farída Mansúra – nechť je v ráji odměněn za svou oběť – a otevřenou brankou vklouzl do zabezpečeného prostoru.

Ulička nebyla dobře osvětlená. Asad se držel ve stínu u zdi Wigginsovy budovy. Na rohu poklekl u kontejneru na odpady a pozorně se rozhlédl.

Na odstavné ploše přiléhající zezadu k řadě budov bylo nalevo i napravo rozestavených několik malých

a středně velkých letadel. Poblíž zadního traktu Wigginsovy budovy stála dvě malá dvoumotorová letadla s logem společnosti Alpha na ocase. Podle Chalílových informací šlo o dva ze tří strojů, které Alpha využívala, a obvykle se na plochu vracely mezi půlnocí a jednou hodinou ráno. Dnes to tak očividně vyšlo. Poslední součást letecké flotily na rampě chyběla – bílá dvoumotorová cessna pilotovaná Chipem Wiggensem končila s vyzvedáváním a doručováním zásilek až ve tři nebo ve čtyři hodiny. Chalíl pohlédl na světélkující ciferník hodinek: 2:58. Doufal, že měl dnes Wiggins vítř v zádech a brzy dorazí.

Chalíl se krčil ve stínu kontejneru a obhlížel letiště. V dálce viděl zářit letištní halu a světla ranvejí. Přestože nad ránem příliš letadel nepřistávalo ani nevzlétalo, nad nejbližší dráhou se záhy objevila světla malého stroje jdoucího na přistání.

Podvozek se dotkl země a o pár minut později už tmu před Chalílovýma očima prořízla dvojice bílých leteckých reflektorů, ozařujících pojezdovou dráhu vedoucí k odstavné ploše.

Chalíl se ani nepohnul a napínal uši, aby se přesvědčil, zda je v okolí sám. Kdyby na někoho narazil, měl dvě možnosti: páčidlo nebo pistoli. Útěk v úvahu nepřicházel. Už příliš dlouho čekal, až se ocitne v blízkosti Chipa Wigginse, posledního z osmi pilotů, kteří svrhli bomby na základnu al-Azízíja v Tripolisu, kde Chalíl tehdy žil a kde zemřela jeho rodina.

Dvoumotorové letadlo se blížilo a Chalíl se modlil, aby to byl stroj, na který čeká. Už rozeznával bílý lak a zdálo se mu, že na ocase zahlédl logo Alphy. Otevřel malířský kufřík a vytáhl těžké páčidlo.

Letadlo vjelo na odstavnou plochu a zastavilo necelých deset metrů od Asada. Během krátké chvíle zhaslo světla, vypnulo oba motory a noc zas ztichla a ztemněla.

Chalíl pozoroval a čekal. Zaslechl, jak letadlo několikrát zavržalo, a pak se po levé straně vyklopily výstupní schůdky. Vzápětí se na nich objevil muž a sestoupil na zem.

Odstavná plocha byla téměř neosvětlená a Chalíl nemohl mít jistotu, že je pilot opravdu Wiggins, ale letadlo tomu odpovídalo, na parkovišti stálo Wigginsovo auto a čas přiletu seděl. Se zabitím někoho jiného by si nedělal hlavu, jenže by tak Wiggins i úřady upozornil, že Asad Chalíl je zpátky.

Pilot si něco nesl: provazem spojené klíny, kterými se zajišťovala kola letounu. Obrátil se a v předklonu první z nich umístil za levou pneumatiku.

Chalíl se chopil malířského kufříku a vyskočil. Desetimetrovou vzdálenost k letadlu překonal za pár vteřin.

Pilot k pneumatice pokládal druhý klín, tentokrát zepředu. Zaslechl ale, že se za ním něco děje, obrátil se a napřímil záda.

Chalíl už byl přímo u něj. Tvář Chipa Wiggins znal z fotografií a okamžitě ji rozeznal.

Wiggins se na muže zahleděl a nadechl se k otázce: „Kdo –?“

Malířský kufřík upustil Chalíl na zem a oběma rukama teď svíral páčidlo. Těžký ocelový nástroj opsal oblouk, udeřil Wiggins do levého ramene a rozdrtil mu klíční kost.

Wiggins bolestí zařval, zapotácel se dozadu a spadl na zem.

Dalším úderem páčidla rozdrtil Chalíl Wigginsovi pravou česku. Dalším holeň. A poslední ranou pravé rameno.

Zmučený Wiggins už nařikal sotva slyšitelně, Chalíl viděl, že pilot upadá do mdlob.

Rychle se rozhlédl a páčidlo i kufřík s pilou hodil do kabiny letadla. Poklekl k Wigginsovi a za náprsenku

ho vytáhl do sedu. Pak si napůl bezvědomého muže přehodil přes rameno, vstal, rychle vyšel po schůdcích a zatahl je za sebou.

Prostor pro zásilky byl tmavý a strop nízký, takže se Chalíl musel skrčit, aby mohl Wigginse donést až k zadní přepážce, shodit ho z ramene a zády ho o ni opřít.

Vzal do ruky řeznickou pilu a obkročmo Wigginsovi zaklekl nohy. Z kapsy vytáhl ampuli se čpavkem a rozlomil ji Wigginsovi pod nosem. Pilot trhl hlavou dozadu a Chalíl ho profackoval.

Wiggins zasténal a otevřel oči.

Chalíl přiblížil svou tvář k jeho a řekl: „To jsem já, pane Wiggins. Asad Chalíl, kterého už tři roky čekáte.“

Wiggins na něj vytřeštil zrak, ale nic neřekl.

Chalíl mu přiložil rty k uchu a zašeptal: „Vy, nebo možná některý zesnulý kolega z vaší eskadry, jste zabil moji matku, mé bratry a mé sestry. Teď víte, proč jsem tady.“

Chalíl se odtáhl a svou oběť si prohlížel. Wiggins zíral přímo před sebe a po tvářích se mu koulely slzy.

„Vidím,“ řekl mu Chalíl, „že svých činů litujete. Nebo vás trápí jenom fyzická bolest? Takovou duševní bolest, jakou si nesu od chlapeckých let, jste jistě nikdy nepocítil. A samozřejmě jste nikdy nepocítil, jak bolestivé je, pokud se na vás zřítí dům a vymáčkne vám z těla život.“

Wiggins pohnul rty, ale vyšel z něj jenom tichý sten, který dozněl jako ještě tišší zaskuhrání.

Chalíl vycítil, že pilot každou chvíli znovu omdlí, takže mu vrazil facku a hlasitě mu nařídil: „Poslouchejte! Jednou už jste mi ušel, ale tentokrát pro vás mám nachystané velice nepříjemné umírání, na které musíte být vzhůru.“

Wiggins zavřel oči a rozechvěly se mu rty.

Chalíl sáhl za sebe a vytáhl z kufříku řeznickou pilu. Podržel ji Wigginsovi před obličejem a vrazil mu další facku.

Wiggins oči otevřel a nechápavě na pilu zíral. Pak porozuměl. Vytrěstil oči, klesla mu čelist a povedlo se mu ze sebe vymáčkout kvílivé „Ne...!“

Chalíl mu hluboko do úst napěchoval kapesník a řekl: „Ano, řeznická pila. Vy jste zvíře a já váš řezník.“

Wiggins se pokusil bránit, pažemi ani nohama ale nic nezmohl. Začal komíhat hlavou ze strany na stranu, ale Chalíl ho popadl za vlasy a přitiskl mu zubaté ostří pily ze strany ke krku.

Pak začal řezat, kapesník zdusil Wigginsův výkřik. Řev pokračoval a Chalíl pomalu, trpělivě piloval tkáň a svaly.

Z otevřené rány na krku se řinulo stále větší množství krve. Stékalo po Wigginsově bílé košili a tvořilo louži na podlaze kabiny. Wigginsovy pohyby i výkřiky zeslábly, Chalíl však věděl, že neředená bolest a hrůza, kterými ho odřezávání hlavy zaplavuje, ještě nepominuly.

Naschvál piloval blíže k zátylku, aby nepřetel krkavici nebo hrdelní žílu a Wiggins se nezabil příliš rychle. Ucítit, jak ostří zadrželo o pilotovy obratle. Bohužel dál neměl jak říznout, aby způsobil bolest, ale nikoli smrt.

Jednou už stejný úkon vykonal v Afghánistánu, kde ho bojovník Tálibánu školil v pokročilejších aspektech stínání hlav. Obětí byl charitativní pracovník ze Západu a nástrojem byl velký afghánský nůž. Chalíl musel připustit, že mu ostří působilo potíže, zvláště při řezání obratlů. S pilou měl úkol daleko snazší a více si ho proto vychutnával, na rozdíl od Wiggins.

Trhnutím za vlasy mu zvrátil hlavu a pohlédl mu do tváře. Plet měl pilot křídově bledou a oči, přestože byly otevřené, postrádaly život i lesk.

Další zábava už Chalílovi nekynula a dál už proto piloval rychle. Nejprve Wigginsovi přeťal levou krkavici a hrdelní tepnu, ze kterých mu na prsty i na paže vytryskla krev. Pak své oběti přepiloval průdušnici, pravou krkavici i pravou hrdelní tepnu, takže hlavu a tělo spojovala už pouze páteř. Wigginsovo srdce dál jako zázrakem pohánělo krev, brzy však přestalo.

Chalíl zatáhl za Wigginsovy vlasy kolmo vzhůru, přerézal obratle a hlavu od trupu oddělil. Držel ji za kštici a hleděl pilotovi do očí. Hlava se zlehka houpala ze strany na stranu. „Nyní jste v pekle, pane Wigginsi,“ pronesl, „a má rodina se v ráji raduje.“

Odhodil pilu, vstal a pečlivě uložil hlavu do pilotova klína. Potom vzal páčidlo a polovinou délky ho nasoukal do Wigginsova krku.

Vystoupil z letadla a vrátil za sebou schůdky na místo. Nespěchal a umístil zarážky i pod druhé kolo, aby dokončil Wigginsovu práci a letadlo tak nepřitahovalo pozornost.

Pokud měl správné informace, zůstane tu stroj do nedělního večera, kdy by se pilot měl podle letového rozvrhu znovu hlásit do služby. Wiggins, který nebyl ženatý a žil sám, se ovšem zpozdí – nebo naopak přijde časně, vezme-li se v úvahu, že za celou dobu neopustí letadlo. Než jeho tělo najdou a uvědomí si, že se Asad Chalíl vrátil do Ameriky, bude už na opačném konci kontinentu a ze seznamu bude mít odškrtnutá další jména.

Rychle zmizel z odstavné plochy, prošel zabezpečenou brankou a za okamžik už seděl v autě a opouštěl letiště.

Vrátil se do hotelu Best Western a krvavé oblečení odklidil pod postel k Farídu Mansúrovi.

Osprchoval se a převlékl se do dalšího sportovního saka, kalhot a košile. Potom si několik hodin četl

v Koránu. V šest hodin ráno poklekl na podlahu tváří k východu, k Mekce, a odříkal *fadžr*, ranní modlitbu k Bohu.

Pak sebral zavazadla, vyšel z pokoje a zadem opustil hotel. Kufr a sportovní tašku odložil dozadu a příruční zavazadlo na sedadlo spolujezdce. Cesta zpět na letiště mu zabrala deset minut.

Po ránu už bylo v areálu živěji. Zaparkoval poblíž sídla firmy Sterling, vytáhl z kufru zavazadla, zamkl auto a do sídla vešel.

„Co pro vás můžu udělat?“ vzhlédl k němu mladý muž za přepážkou.

Chalíl odpověděl: „Mám na jméno Demetrios rezervovaný charterový let do New Yorku.“

Mladík se zvedl a odpověděl: „Vím o tom. Fakturu máme připravenou, piloty taky, letadlo zrovna tak. Můžeme vzlétnout, jakmile budete nachystaný.“

„Jsem nachystaný.“

ČÁST TŘETÍ

Sever státu New York

Skákání padákem.

Natropil jsem za život spoustu kravin a jen těžko bych vám je dokázal seřadit podle toho, která byla nejpitomější. Ale první místo vím jasně. Skákání z letadla. Co mě to popadlo? Tahle blbost navíc nešla svést na to, že bych zrovna myslel klackem.

Zato šla svést na mou báječnou manželku Kate. Když jsem si ji před třemi lety bral, netušil jsem, že se dřív parašutismu věnovala. A když se mě před šesti měsíci poprvé zeptala na „seskok padákem“, rozuměl jsem jí „chceš koks s panákem?“ Po koksu jsem upřímně řečeno moc netoužil, ale nechat se ukecat na tenhle takzvaný sport, po tom jsem toužil ještě míň. A vidíte, povedlo se jí to.

Takže pana i paní Coreyovi zastihla neděle na letišti za městem Bethel, které, stručně řečeno, leží v nejzapaadlejším koutě státu New York, sakra daleko od mého manhattanského rajónu. Jestli vás baví příroda a tak podobně, můžete si tamodtud pěkně prohlížet Catskill Mountains, a my jsme navíc zrovna vyhmátli krásnou květnovou neděli, jasnou oblohu a teploty těsně pod dvacítkou. Pro naše účely bylo ale hlavní, že skoro nefoukal vítr. Co si člověk může přát víc?

Kate, které to v stříbrné kombinéze fakt seklo, se mi svěřila: „Jsem celá nažhavená.“

„Paráda. Tak to se vrátíme do motelu.“

„Bude to můj první seskok z Douglasu DC-7B.“

„Můj taky,“ přiznal jsem.

„V našem skokanském deníku se bude nádherně vyjímat.“

„Úžasné.“

„Je to jediná DC sedmička na světě, která je ještě v provozu.“

„To se nedivím.“ Pořádne jsem si obří letadlo se čtyřmi vrtulemi prohlédl. Zabíralo většinu stojánky a zřejmě ho nikdy nikdo nenatřel, jen na něj namaloval oranžový blesk, co se po trupu klikatil od čumáku k ocasu. Holý hliník měl takovou šedomodrou patinu, trochu jako stará konev na kafe. Konvi se tenhle bývalý luxusní samolet podobal o to víc, že hliníkem někdo zakryl taky okna. Samozřejmě s výjimkou těch v kokpitu, který díky tomu zase připomínal takovou tu skleněnou kouli, do které se ve starých konvích sypalo kafe. Zkrátka a dobře vypadal Douglas jako kus šrotu. „Jak je ta rachotina stará?“ zeptal jsem se manželky.

„Tu myslím vyrobili, než jsi přišel na svět. Jedinečný historický kousek. Jako ty,“ rýpla si do mě Kate.

Je o patnáct let mladší než já, a když si člověk vezme o hodně mladší ženskou, čas od času se ten rozdíl projeví. Třeba teď, protože Kate ještě s pruzením neskončila: „Určitě si tyhle letadla pamatuješ.“

Je fakt, že se mi nejasně vybavovalo, jak jsem tenhle typ vídal, když jsme s rodiči vyprovázeli návštěvy na Kennedyho letiště. Tehdy se ještě jmenovalo Idlewild a neexistoval terorismus, takže člověk mohl na letadla koukat ze střechy a mávat. To mě hodně bralo. Nahlas jsem si na to zavzpomínal a dodal: „Jó, to byl prezidentem Eisenhower.“

„Kdo?“

Když jsem se s Kate před třemi a půl lety seznámil, nevykazovala sebemenší sklon k sarkasmu. Už mi mezitím naznačila, že to je jeden ze zlovyků, co pochytila ode mě. Jasně, jen ať si svaluje vinu na manžílka. Před naším seznámením taky nemluvila sprostě a moc nepila, ale na tom jsme pod mým vedením zapracovali. Já

jí ale zase musel slíbit, že klení i chlast omezím, a do-
držel jsem to. Výsledkem je bohužel otupělost a pokles
slovní zásoby.

Kate se narodila v nějakém věčně zmrzlém státě kde-
si na Středozápadě, co ho většina Američanů v živo-
tě uvidí tak maximálně z letadla. Jmenovala se tehdy
Mayfieldová a její táta dělal u FBI. Svoje původní pří-
jmení používá paní Coreyová dodneška, jednak v prá-
ci, jednak když se tváří, že ke mně nepatří. Její práce,
jak už jsem říkal, se stejně jako ta moje odehrává u Pro-
titeroristické operační skupiny, takže nejsme jenom ži-
votní, ale i pracovní partneři. Ne že by se mezi námi
nenašly rozdíly, třeba ten, že Kate je po tátovi agentka
FBI a po mámě právnička, zatímco já jsem policajt. Bý-
valý – jak už jsem říkal, dostal jsem snížený invalidní
důchod, který zas není tak invalidní, aby mi každý mě-
síc nepřišel na účet. Pro úplnost bych zmínil, že jsem
tuhle apanáž nafasoval potom, co mě na 102. západní
skoro před čtyřmi lety trefily tři mizerně mířené kulky.
Nesu to dobře, dík za optání, jen se nesmím moc napít,
protože mi pak z průstřelů teče skotská.

„POS by nám měla vyplácet příplatek pro parašutis-
ty, v armádě to tak mají,“ přetrhla moje myšlenky Kate.

„Napiš to do knihy přání a stížností.“

„Umět skákat se hodí.“

„K čemu?“

Mojí otázky si nevšíkala a obrátila pozornost ke
zhruba šedesátce parašutistů, co bezcílně hopkali
kolem v pitomých barevných kombinézách a buď si
pořád plácali jako pitomí, nebo si navzájem kontro-
lovali padáky a popruhy. Mně na výstroj nikdo sahat
nebude, a tím myslím *nikdo*, ani manželka. V minulos-
ti jsem jí už sice svůj život do rukou svěřil, a ona zase
svůj do mých, ale u dam nikdy nevíte, jestli nemají
špatný den.

S odpovědí si dávala načas, ale nakonec řekla: „Mám takovou teorii, že když si člověk osvojí obtížnou dovednost, třeba skákání padákem nebo lezení po skalách, má potom v práci víc sebevědomí, i když to v ní přímo nevyužije.“

A já mám zase takovou teorii, že by agenti FBI měli v první řadě zvládnout základy policejní práce, třeba jízdu metrem nebo schopnost sledovat podezřelého a nenechat se při tom přejet taxíkem. To jsem si ale nechal pro sebe.

Účel operačních skupin má být ten, že když se federální agenti, kteří stejně jako Lisa Simsová vesměs pocházejí z Iowy a jsou celí vyjevení z jezdících schodů, spojí s newyorskými policajty, kteří hodně pracují v ulicích a město důvěrně znají, vznikne tým snů. V praxi to kupodivu nějak funguje. Mezi lidmi, kteří vycházejí ze dvou takhle odlišných prostředí, ale přece jen vznikají určité třenice a nedorozumění, ostatně se to asi projevuje i na mém manželství. A téhle mojí přednášce.

Ale to jsem zas odbočil. Kate očumovala ostatní parašutisty a já si všiml, že pod křídlem DC sedmičky už stojí pilot. Koukal nahoru na motor, a z toho mi vždycy jde mráz po zádech. „Pilot vypadá starší než to letadlo,“ utrousil jsem. „A na co sakra kouká?“

Zaletěla ke stroji pohledem a zeptala se: „Johne, nezačínáš být trochu...?“

„Hlavně nezpochybňuj mou mužnost.“ Přesně takovým zpochybňováním mě ostatně do kurzu skákání dotlačila. „Hned jsem zpátky,“ řekl jsem.

Přistoupil jsem k pilotovi. Měl nakrátko zastřižené vousy stejné barvy jako hliníkový trup letadla a zblízka vypadal ještě starší než z dálky. Na hlavě měl kšiltovku Yankees, pod kterou nejspíš schovával pleš, a oblečený byl v džínách a tričku s nápisem „Nechť tě provází Síla“.

Přestal hledat problémy na pravém vnějším motoru a zeptal se: „Můžu vám pomoci?“

„Jasně. Nejste chabrus na srdce?“

„To jako proč?“

„Čekáte na nějakou náhradní součástku?“

„Co? Ne... jen něco kontroluju.“ Představil se mi jako Ralph a zeptal se: „Budete dneska skákat?“

Co bys řekl, Ralphe? Možná mám tu černomodrou kombinézu jen z plezíru. Stejně jako ten padák na zádech a přilbu v ruce. „Hádejte, můžete třikrát.“

Naladil se se mnou na stejnou vlnu a usmál se: „Nenechte se zmást tím, jak tenhle obstarožní kráp vypadá zvenčí.“

Nebylo jasné, jestli myslí letadlo nebo sebe. „Teče vám z motorů olej,“ upozornil jsem ho a ukázal na mastné louže na asfaltu.

„Jo,“ přikývl. „Olej. Tyhle ty vrtulové vykopávky v něm jenom plavou. Až ho bude potřeba doplnit,“ ujistil mě, „prostě ho tam dopumpujeme z barelů, do jednoho se vejde pětapadesát galonů. Problém by byl, kdybyste žádný olej neviděl.“

„Vodíte mě za nos?“

„Sledujte, ta vaše parta má padáky. Já ne. Vy se musíte jenom dostat nahoru, já s tou herkou musím i přistát.“

„To zní logicky.“

„Tohle letadlo dřív patřilo American Airlines, byl to jeden z jejich luxusních modelů,“ poučil mě Ralph.

„Těžko uvěřit.“

„Koupil jsem ho za pět prstů a předělal ho na nákladní letadlo.“

„Super nápad.“

„Ale náklad parašutistů vezu poprvé.“

„Tak hodně štěstí.“

„Sice míň vážíte, ale bedny se zbožím se zase na nic neptají.“

„A nevyskakují vám v pěti kilometrech ze dveří.“
Zasmál se.

Přišoural se k nám další, ještě starší chlap a chvíli se s Ralphem bavil o něčem, čemu jsem nerozuměl, ale co vůbec neznělo dobře. Když se stařík odbelhal, řekl mi Ralph: „To byl Cliff, můj mechanik.“

A já ho považoval za jeho dědečka!

„V letadle není žádný počítač,“ informoval mě pilot, „takže aby se tenhle muzeální kus vznesl, musíme v kokpitu sedět tři. Jeden řídí a dva mávají křídly.“

Zdvořile jsem se usmál.

„Cliff se stará o záklopy, ovládá poměr paliva a vzduchu a tak vůbec,“ pokračoval Ralph. „Takovíhle chlapi už vymírají.“

Doufal jsem, že definitivně nevymřou, až se odlepíme od země.

Než jsem se stihl zeptat, jestli mají Ralph s Cliffem čerstvé baterky v kardiostimulátorech, objevila se holka v džínách a tílku. Vypadala tak na dvacet a nechala se slyšet: „Ralph, všechno jsme s Cliffem obešli a vypadá to v pořádku.“

„Fajn,“ řekl Ralph. „Nechám tě za sebe vzít start.“
Cože?

Ralph si vzpomněl, že má nějaké vychování, a dívku mi představil: „Tohle je Cindy, dnešní druhá pilotka.“

Usoudil jsem, že jsem se přeslechl, a bez komentáře se zase přidružil ke Kate, která se bavila s jedním chlápkem z našeho takzvaného klubu. Jmenoval se Craig, byl to kus vola a zoufale rád by mou manželku obtáhnul.

Když viděl, jak se blížím, zplihly mu koutky. Kate mě zpravila: „Probíráme s Craigem rozvrh skoků na příští týdný.“

„A proto se tak zubil?“

Craig po chvíli ticha zaševelil: „Kate mi jen říkala, že se vám moc nezdá dnešní letadlo.“

„Nezdá, ale kdybych vás poslal do špitálu, pomohlo by to snížit vzletovou hmotnost.“

Craig si to nechal projít hlavou, otočil se a odkráčel.

„To sis teda mohl odpustit,“ mračila se na mě paní Coreyová.

„Proč jsi mu říkala, že se mi to letadlo nezdá?“

„Proč... Ptal se, co řešíš s pilotem, tak...“ Pokrčila rameny. „Promiň.“

Úplně to ve mně vřelo, takže jsem ji upozornil: „Po seskoku si o tom promluvíme.“

Nekomentovala to, jenom řekla: „Bude se nastupovat.“

Vážně, naše skupinka už se shlukovala kolem masivního trupu letadla. Vypadala jako hlouček veselých idiotů a pravý opak armádních výsadkářů, co nastupují úhledně ve formaci a tváří se u toho jaksepatří vážně a odhodlaně. Výsadkáři plní úkol, sportovní parašutisti se baví. Já se nebavím. Tím pádem asi plním úkol.

V zazipované kapse jsem ostatně měl devítku glock a Kate měla svůj glock čtyřicítku taky u sebe. Jednoho dne mi jistě někdo vysvětlí, proč policajti a agenti FBI tahají stejnou značku bouchačky, ale odlišný kalibr. Co kdyby mi při přestřelce došly náboje? „Kate, nepůjčíš mi pár patron?“ „Promiň, John, ty moje jsou moc velké. Nedáš si radši žvejku?“

Ne že by byly pistole při parašutismu potřeba, ale v motelu jsme je podle předpisů nechat nesměli, dokonce ani v kufru auta ne. Když se vám kvér povede ztratit nebo ho někdo stopí, visí vaše kariéra na vlásku. Takže jsme svoje stříkačky jenom schovali do kapes. Nikdy nevíte, jestli po seskoku nenarazíte na medvěda.

Cestou k letadlu mě Kate vzala za ruku a navrhla: „Co si to dát jenom jednou a ty zbývající dva seskoky vynechat?“

„Zaplatili jsme za tři, nic vynechávat nebudeme.“

„Rozhodneme se, až zas budeme na zemi. Myslím, že bych radši šla do starožitnictví.“

„Než lézt do starožitnictví, to radši budu skákat z le-tadla.“

Usmála se a ruku mi stiskla. Věděla, že jsem pořád dožraný. Občas se vyplatí hrát uraženého, dokud to jde, a prosadit si tak orál na udobřenou, ale jindy, jako třeba teď, je lepší hodit všechno za hlavu. „Uvidíme, co bude,“ řekl jsem.

Na letištní ploše stál chlap z parašutistického klubu a řadil lidi do skupinek podle toho, kdy měli skočit. Jestli jsem tomu správně rozuměl, dva chumly kdoví-kolika lidí chtěly vyskočit současně a pokusit se o domluvený obrazec. Pokus o nějaký rekord. Možná v největším počtu pitomců držících se ve vzduchu za ruce.

Kate se k žádné skupince nepřidala, i když by vzhledem ke svým zkušenostem mohla. Já bych nemohl, takže nás čekal společný seskok. Pár dalších lidí se taky chystalo skočit ve dvou, třech nebo sólo. Přísně vzato jsem už nemusel skákat pod dohledem nikoho dalšího, ale chtěli jsme s Kate nacvičit souhru při volném pádu. Jednoho dne po mně bude chtít, abych se s ostatními podílel na vytvoření nějaké sestavy, co bude vypadat jako obří větrník.

Jenže mně se víc líbilo padat a nemuset se při tom vyčerpávat snahou chytat se za ruce s cizími lidmi. V rychlosti, která překonávala sto padesát kilometrů za hodinu, mi odpor vzduchu umožňoval různě zpomalovat a zrychlovat podle toho, jak jsem nastavil ruce a nohy, dokonce šly dělat i přemety a otočky. Spíš než pád to připomínalo let. Po pravdě řečeno jsem si při tom připadal jako ještě větší superman než obvykle.

Chlap z klubu už stál vzadu za DC sedmičkou, u pojízdných schodů přistavených k vstupu do nákladového prostoru. Držel papíry a odškrtával si jména skokanů.

Cestou k němu jsem se Kate zeptal: „Letíme první třídou?“

„Letíme, ale potom z ní vyskočíme.“

U schodů jsem chlapovi řekl: „Coreyovi.“

Koukl do tabulky. „Jasně... Tady vás máme. Seskok ve dvojici, třetí skupina. Můžete si nastoupit. Máte místa až vepředu, v řadě dvě.“

„Podává se za letu oběd?“

Sice po mně louppl očima, ale odpovědi jsem se nedočkal. Řekl jen: „Pěkný a bezpečný seskok, pane Corey.“

Co radši bezpečné přistání?

Kate vyšla po kovových schodech jako první a já ji do temně zející kabiny následoval.

Když létám s obyčejnými aerolinkami, vždycky mě potěší, když jsou na palubě jeptišky nebo duchovní. Padáky ale taky nejsou marné. Jenže stejně mě najednou přepadlo divné tušení. Bude to znít jako klišé, ale honím grázly už přes dvacet let a na problémy a nebezpečí mám vypěstovaný šestý smysl. A přesně ten se teď ozýval.

Šli jsme do přední části letadla, Kate přede mnou.

Okna, jak už jsem říkal, zakrýval hliníkový plášť, takže byla v kabině větší tma, než jsem čekal. Sem tam na stěny někdo namontoval chabou žárovku a v jejich světle bylo vidět, že když DC sedmičku předělávali na nákladní letadlo, všechno vnitřní vybavení vyházeli. I my jsme pro majitele zřejmě byli náklad jako každý jiný a čekalo se, že si posedáme na podlahu.

Kromě žárovek pronikala do kabiny trocha světla z otevřeného nakládacího otvoru a zepředu z kokpitu. Neušlo mi, že pilotní kabina je oddělená jenom přepážkou s průchodem uprostřed. Zákon sice nařizoval bezpečnostní dveře, ale zkrátka tam nebyly. A proč taky? Kdyby nás někdo unesl, mohli jsme všichni prostě vyskočit.

K podlaze byla přichycená kovová očka, ke kterým se asi připevňovaly palety. Teď ale skrz ně vedly nylonové popruhy, kterých jsme se mohli přidržovat.

Kabina měla na šířku jenom kolem tří metrů, ale v roce devatenáct set padesát něco se to určitě bralo jako dost a dost. První čtyři skokani už byli na palubě a seděli bok po boku čelem k nám. Zabírali kabinu ze strany na stranu.

Na stěnách byla pro orientaci vyvedená čísla, takže jsme řadu dvě našli bez problémů – následovala hned po řadě jedna. Logicky.

„Levobok nebo pravobok?“ zeptala se mě Kate.

„Beru levobok. A pustím tě k oknu.“

Posadila se doleva ke stěně a já si dřepel vedle ní.